

EVROPSKÁ ÚMLUVA O VYDÁVÁNÍ**VÝHRADY A PROHLÁŠENÍ**

ke dni 4. listopadu 2003

(neoficiální překlad)

ALBÁNIE*Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 19. května 1998 - or. angl.***Výhrady****Článek 7**

Pokud jde o odstavec 1 článku 7, albánská strana nepovoluje vydávání osob, které se dopustily trestných činů buď na albánském území nebo mimo něj, jestliže tento trestný čin poškodil zájmy státu nebo občanů, leda by bylo se zainteresovanou stranou dohodnuto něco jiného.

Toto prohlášení je platné jen za podmínek reciprocity.

Článek 21

Pokud jde o odstavec 4, písmeno a článku 21, albánská strana prohlašuje, že předběžné oznámení není třeba v případě leteckého průvozu, při kterém není plánováno přistání na albánském území.

Prohlášení**Článek 2**

Pokud jde o odstavec 1 článku 2 Úmluvy, albánská strana nemá žádné minimální limity pro délku trestu odnětí svobody nutnou pro účel vydání. Albánská strana považuje toto prohlášení za platné jen pod podmínkou reciprocity.

Toto prohlášení je platné jen za podmínek reciprocity.

Článek 6

Pokud jde o odstavec 1, písmeno a článku 6, albánská strana odmítá vydávání svých občanů, pokud není jinak stanoveno v mezinárodních smlouvách, kterých je Albánie smluvní stranou.

Pokud jde o odstavec 1, písmeno b článku 6, zahrnuje albánská strana do pojmu „občané“ osoby s dvojím občanstvím v případě, že jedno z nich je albánské.

Článek 12

Pokud jde o odstavec 2 článku 12, albánská strana předkládá výhradu, že žádost o vydání musí být vždy doprovázena originálním textem nebo ověřenou kopií použitého zákona.

Článek 19

Pokud jde o odstavec 2 článku 19, albánská strana prohlašuje, že pokud osoba, jejíž vydání se žádá, vykonává trest pro jiný trestný čin, bude jí v případě vydání povoleno, aby vykonala celý trest v dožadující zemi.

Toto prohlášení je platné jen za podmínek reciprocity.

ANDORRA*Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 13. října 2000 - or. fr. a katalánsky.***Výhrady****Článek 1**

Ústava Knížectví Andorra zakazuje ve svém článku 85, odstavci 2 zvláštní soudy. Vydání nebude proto povoleno

v případech, kdy požadovaná osoba by v dožadujícím státě byla souzena zvláštním soudem nebo pokud by vydání bylo žádáno pro výkon trestu či ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Stejným způsobem a v souladu s článkem 14, odstavci 2, 13, 14 a 15 zákona „qualificada“ Knížectví Andorra vydání nebude povoleno:

a. pokud je výrok o vině založen na zjevném omylu,

b. pokud je pravděpodobné, že vydání by mělo pro požadovanou osobu výjimečně závažné důsledky, zejména z důvodu jejího věku či zdravotního stavu,

c. pokud by požadovaná osoba byla v dožadujícím státě souzena tribunálem, který nezabezpečuje základní procesní záruky a ochranu práv obhajoby, nebo tribunálem ustaveným pro jedinečný případ takové osoby, ať již samotné či nikoli.

Článek 12

Knížectví Andorra si vyhrazuje právo vyžadovat od dožadující strany předložení důkazů zakládajících dostatečnou pravděpodobnost, že trestný čin byl spáchán osobou, jejíž vydání je žádáno. Pokud by byly takové důkazy shledány nedostatečnými, vydání může být odmítnuto.

Prohlášení**Článek 6**

Článek 14, odstavec 1 zákona „qualificada“ [zákon, k jehož přijetí je zapotřebí kvalifikované většiny v zákonodárném sboru] o vydávání zakazuje vydání osob s andorským občanstvím. Pro účely této Úmluvy bude pojem „občan“ znamenat jakoukoli osobu s andorským občanstvím v době spáchání skutku v souladu se zákonem „qualificada“ o andorském občanství.

Článek 11

Článek 8, odstavec 3 Ústavy Knížectví Andorra zakazuje trest smrti. Pokud by za trestný čin, pro který je vydání žádáno, mohl být podle práva dožadující strany uložen trest smrti, Knížectví Andorra odmítne vydání, leda by dožadující strana poskytla takové ujištění, které by dožadanou stranou bylo považováno za dostatečné, že trest smrti nebude vykonán.

Článek 16

V případě žádosti o předběžné zatčení bude Knížectví Andorra vyžadovat jako dodatečnou informaci krátké prohlášení o údajných skutečnostech proti požadované osobě.

Článek 21

Knížectví Andorra povolí průvoz pouze v případě, že všechny podmínky vyžadované pro povolení vydání budou splněny v souladu s touto Úmluvou.

Článek 23

Knížectví Andorra bude vyžadovat od dožadující strany dodání překladu žádosti o vydání a všech příložených dokumentů do katalánštiny, španělštiny nebo francouzštiny.

ARMÉNIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 25. ledna 2002 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Pokud jde o článek 1 Úmluvy, Arménská republika si vyhrazuje právo odmítnout povolení vydání:

a. pokud vydávaná osoba bude předvedena před výjimečný soud nebo pokud jde o osobu, která má vykonat trest uložený takovým soudem,

b. pokud existují dostatečné důvody předpokládat, že v důsledku zdravotního stavu a věku takové osoby bude její vydání škodlivé pro její zdraví nebo ohrozí její život,

c. pokud Arménská republika osobě, jejíž vydání je žádáno, poskytla politický azyl.

Článek 2

Arménská republika prohlašuje, že vydání k výkonu trestu podle článku 2, odstavce 1 Úmluvy bude povoleno, pokud osoba, jejíž vydání je žádáno, byla odsouzena k trestu odnětí svobody v délce alespoň šesti měsíců nebo k trestu přísnějšímu.

Prohlášení

Článek 3

Vzhledem k tomu, že zákonodárství Arménské republiky nedefinuje pojem „politický trestný čin“ nebo „trestný čin související s politickým trestným činem“, Arménská republika žádá o vydání na takovém základě, povolí vydání, pokud trestný čin uvedený v žádosti o vydání je za takový považován podle jejího obecného trestního práva nebo podle mezinárodních smluv, jimiž je Arménská republika vázána.

Článek 4

Vzhledem k tomu, že všechny trestné činy vojenské spadají pod obecné trestní právo Arménské republiky, vydání žádané jinou smluvní stranou bude povoleno, pokud trestný čin, pro který je vydání žádáno, spadá rovněž pod obecné trestní právo dožadující strany.

Článek 6

Podle písmene a odstavce 1 článku 6 prohlašuje Arménská republika, že nebude vydávat své občany.

Podle písmene c odstavce 1 článku 6 občanství Arménské Republiky ve smyslu této Úmluvy bude posuzováno dle stavu k okamžiku rozhodnutí týkajícího se vydání.

Článek 16

Předběžné zatčení podle odstavce 4 článku 16 bude zrušeno v každém případě, kdy v období jednoho měsíce po zatčení dožadovaná strana neobdrží žádost o vydání a dokumenty uvedené v čl. 12.

Článek 23

Arménská republika prohlašuje, že žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, musí být opatřeny ověřeným překladem do jazyka arménského nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

ÁZERBAJDŽÁN

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině ulo-

žené dne 28. června 2002 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Ázerbajdžánská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání z humanitárních důvodů, se zřetelem ke stáří nebo zdravotnímu stavu hledané osoby.

Ázerbajdžánská republika odmítne vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že by takové vydání ovlivnilo suverenitu či národní bezpečnost Ázerbajdžánské republiky.

Ázerbajdžánská republika odmítne povolit vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, bude v dožadující zemi vystavena mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestu.

Ázerbajdžánská republika nepovolí vydání, bude-li existovat opodstatněný předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, bude perzekvovaná na základě své rasy, národnosti, jazyka, vyznání, státní příslušnosti nebo politického přesvědčení.

Článek 6

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že podle článku 53 (II) ústavy Ázerbajdžánské republiky nesmí být občan Ázerbajdžánské republiky za žádných okolností vydán do jiného státu. S ohledem na tuto skutečnost Ázerbajdžánská republika v každém případě odmítne vydání svých občanů.

Prohlášení

Článek 21

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že průvoz vydávané osoby přes území Ázerbajdžánské republiky bude umožněn v závislosti na splnění podmínek, které platí pro vydání.

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že nebude schopna zajistit plnění ustanovení Úmluvy a jejich Dodatkových protokolů na územích, okupovaných Arménskou republikou, a to až do doby jejich osvobození z této okupace (schématická mapa okupovaných území je přiložena).

Článek 23

Ázerbajdžánská republika prohlašuje, že žádosti o vydání a doklady k nim připojené musejí být předkládány společně s překladem do ázerbajdžánského jazyka.

BELGIE

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise ministra zahraničních věcí Belgie ze dne 3. června 1997, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 29. srpna 1997 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Belgie si vyhrazuje právo nepovolit vydání, jestliže osoba, jejíž vydání se žádá, by mohla být postavena před soud se zvláštní působností nebo jestliže je vydání žádáno k vykonání trestu uloženého takovým soudem.

Vydání nebude povoleno, jestliže by předání mohlo mít výjimečně závažné důsledky pro osobu, jejíž vydání se žádá, zejména vzhledem k jejímu věku a zdravotnímu stavu.

Článek 18

Povinnost propustit po uplynutí 30 dní podle článku 18, odstavce 4 nebude použitelná v případě, že osoba, jejíž vydání se žádá, podala odvolání proti rozhodnutí o povolení vydání nebo odvolání týkající se zákonnosti zadržení.

Článek 19

Vláda Belgického království povolí dočasné předání podle článku 19, odstavce 2, pouze pokud se týká osoby, která vykonává trest na jejím území, a pokud to vyžadují zvláštní okolnosti.

Článek 28

Vzhledem ke zvláštním ujednáním mezi státy Beneluxu belgická vláda nepřijímá článek 28, odstavce 1 a 2, pokud se týká jejich vztahů k Nizozemskému království a Lucemburskému velkovévodství.

Belgická vláda si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud se týká jejich vztahů k ostatním členským státům Evropského společenství.

Prohlášení

Článek 1

Belgická vláda je toho názoru, že výhrada učiněná Portugalskem ohledně článku 1, písmene c není slučitelná s účelem Úmluvy. Podle ní tato výhrada znamená, že vydání nebude povoleno jen tehdy, jestliže v souladu se zákonodárstvím dožadujícího státu nemůže být osoba odsouzená k trestu odnětí svobody na doživotí po určité době v rámci právního či správního řízení propuštěna.

Článek 14

Belgie je toho názoru, že zásada speciality není použitelná, pokud osoba, o jejíž vydání Belgie žádá, dala před soudním orgánem dožadovaného státu svůj výslovný souhlas s tím, že bude stíhána a potrestána podle jakéhokoliv obvinění, umožňuje-li to zákonodárství takového státu. Na druhou stranu, je-li žádáno vydání z Belgie, má Belgie za to, že pokud se osoba, jejíž vydání je žádáno, formálně zřekla formalit a záruk vydání, neuplatní se dále zásada speciality.

Článek 15

Belgie je toho názoru, že výjimka upravená v článku 15 se rozšíří v případě, že osoba vydaná do Belgie se zřekla speciality vydání v souladu se zákonodárstvím dožadované strany.

Článek 21

Belgická vláda umožní průvoz přes své území za stejných podmínek, za jakých vyhoví žádosti o vydání.

Článek 23

Jestliže žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, jsou v jazyce dožadující strany a jestliže tímto jazykem není holandština, francouzština ani němčina, pak musí být opatřeny překladem do francouzštiny.

Prohlášení obsažené v dopisu ministra spravedlnosti Belgie ze dne 20. dubna 2004, který byl zaregistrován v generálním sekretariátu dne 26. dubna 2004 - or. fr.

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání Belgie prohlašuje, že aplikuje zákon ze dne 19. prosince 2003, který implementuje rámcové rozhodnutí Evropské unie ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, na zatýkání a předávání všech osob od 1. ledna 2004 ve vztazích mezi Belgií a členskými státy Evropské unie. Tento zákon se vztahuje také na vztahy mezi Belgií a novými členskými státy ode dne jejich přístupu k Unii.

Jako výjimka se budou Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a další úmluvy týkající se vydávání i nadále na dočasném základě aplikovat:

1. s členskými státy, které neimplementovaly rámcové rozhodnutí ke dni 1. ledna 2004 nebo ke dni svého přístupu, a to dokud tyto státy nenotifikují generálnímu sekretariátu Rady Evropské unie, že se uvedly do souladu;

2. na předávání do Belgie (jako dožadujícího státu) osob:

a) vyžadovaných pro činy spáchané před 1. listopadem 1993 a zatčené ve Francii;

b) vyžadovaných pro činy spáchané před 7. srpem 2002 a zatčené v Rakousku nebo v Itálii.

BULHARSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 30. září 1993 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 17. června 1994 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Vydání může být odmítnuto, pokud osoba, proti které se řízení vede, má být v dožadujícím státě souzena zvláštním soudem nebo pokud má být na této osobě vykonán rozsudek takovým soudem vyneseny.

Článek 4

Vydání pro trestné činy vojenské, které jsou zároveň trestnými činy podle obecného práva, může být povoleno výhradně za podmínky, že vydávaná osoba nebude souzena vojenským soudem nebo obviněna z vojenského trestného činu.

Článek 7

Bulharská republika vyhlašuje své právo podle článku 7, odstavce 2 odmítnout vydání, pokud dožadující strana odmítne vydání v obdobných případech.

Článek 12¹⁾

Bulharská republika vyhlašuje své právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila důkazy, že trestný čin byl spáchán osobou, jejíž vydání je žádáno. Pokud usoudí, že předložené důkazy jsou nedostatečné, může vydání odmítnout.

¹⁾ Výhrada odvolána verbální nótou stálého zástupce Bulharska ze dne 12. června 2001, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 13. června 2001.

Prohlášení

Článek 6²⁾

Dne 12. listopadu 2003 Národní shromáždění Bulharské republiky přijalo zákon novelizující zákon o ratifikaci Evropské úmluvy o vzájemné pomoci ve věcech trestních a Dodatkového protokolu k ní, Úmluvy o předávání odsouzených osob a Evropské úmluvy o vydávání a dvou dodatkových protokolů k ní. Uvedený zákon byl publikován v Úředním věstníku č. 103/2003, ze dne 25. listopadu 2003.

Text prohlášení učiněného Bulharskou republikou, pokud jde o článek 6 odstavce 1 Evropské úmluvy o vydávání, je proto modifikován a zní:

„Bulharská republika prohlašuje, že za občana bude pro účely této Úmluvy považovat jakoukoli osobu, která bude bulharským občanem v době obdržení žádosti o vydání.“

Článek 21

Bulharská republika prohlašuje, že bude umožňovat průvoz za stejných podmínek, za jakých se bude povolovat vydání.

Článek 23³⁾

Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby všechny dokumenty byly zasílány buď s překladem do bulharštiny, anebo s překladem do některého z úředních jazyků Rady Evropy.

ČESKÁ REPUBLIKA

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 13. února 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. února 1992, potvrzené v ratifikační listině uložené dne 15. dubna 1992 a ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 15. dubna 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny, a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí České republiky ze dne 1. ledna 1993, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 2. ledna 1993 - or. angl.

Článek 21

Podle článku 21.5 bude průvoz osob ve smyslu článku 21 povolen pouze za podmínek, které se vztahují na případy vydání.

DÁNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Dánska ze dne 30. srpna 1962, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. září 1962 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Vydání může být povoleno za podmínky, že osoba obvi-

něná z trestného činu nebude souzena před zvláštním soudem. Vydání může být odmítnuto, pokud je účelem vydání výkon trestu uloženého takovým soudem.

Vydání může být odmítnuto, pokud by mohlo mít zvláště závažné důsledky pro osobu, jejíž vydání se žádá, vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu nebo jiným osobním důvodům.

Vydání může být odmítnuto, pokud příslušné orgány třetího státu pravomocným rozsudkem předmětnou osobu buď zprostitly obžaloby, anebo odsoudily pro trestný čin, který je důvodem podání žádosti o vydání, nebo pokud příslušné orgány třetího státu rozhodly odložit nebo zastavit řízení o trestném činu.

Článek 2

Závazek povolit vydání bude omezen na trestné činy, za jejichž spáchání lze podle dánského trestního zákoníku uložit trest přísnější než jeden rok odnětí svobody nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody.

Článek 3

Rozhodnutí, zda v daném případě má být usmrcení či pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny považováno za politický trestný čin, bude učiněno po zvážení okolností případu.

Článek 4

Vydání pro vojenský trestný čin, který je zároveň civilním trestným činem, může být povoleno pouze za podmínky, že vydávaná osoba není odsouzena podle vojenského práva.

Článek 12

Kde je to zjevně odůvodněno zvláštními okolnostmi, dánské orgány mohou požadovat, aby dožadující stát předložil důkazy zakládající dostatečný předpoklad viny na straně předmětné osoby. Pokud takové důkazy budou shledány nedostatečnými, vydání může být odmítnuto.

Prohlášení

Článek 6

Pojem „občan“ v Dánsku znamená občana Dánska, Finska, Islandu, Norska či Švédska či osobu s trvalým pobytem v některé z těchto zemí.

Článek 28

Úmluva se nebude vztahovat na dánské vztahy s Norskem a Švédskem, neboť vydávání mezi skandinávskými státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

Výhrada obsažená v dopise Ministerstva zahraničních věcí Dánska ze dne 30. srpna 1962, doručeného generálnímu sekretariátu při uložení ratifikační listiny dne 13. září 1962 - or. fr. - a odvolaná dopisem stálého zástupce Dánska ze dne 23. září 2002, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 23. září 2002 - or. angl.

²⁾ Prohlášení bylo modifikováno verbální nótou stálého zastoupení Bulharska ze dne 5. ledna 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 6. ledna 2004 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Bulharská republika prohlašuje, že za občana bude pro účely této Úmluvy považovat jakoukoli osobu, která bude bulharským občanem v době nařízení vydání.“

³⁾ Prohlášení bylo doplněno verbální nótou stálého zástupce Bulharska ze dne 7. března 2002, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 11. března 2002 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Bulharská republika prohlašuje, že bude vyžadovat, aby dokumenty předkládané při provádění této Úmluvy byly opatřeny překladem do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.“

Článek 2

Závazek povolit vydání bude omezen na trestné činy, za než lze podle dánského trestního zákoníku uložit přísnější trest než trest odnětí svobody na dobu jednoho roku či zadržení.

***Prohlášení** obsažené v dopisu stálého zastoupení Dánska ze dne 12. listopadu 2003, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. listopadu 2003 - or. angl.*

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání dánská vláda tímto oznamuje implementaci rámcového rozhodnutí EU ze dne 13. října 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie (2002/584/JHA) v dánském zákonodárství.

Rámcové rozhodnutí bylo implementováno v dánském právu zákonem č. 443 ze dne 10. června 2003. Zákon vstoupí v účinnost dne 1. ledna 2004 a bude se vztahovat na žádosti o předání (vydání) učiněné členskými státy Evropské unie od tohoto data. Ustanovení evropského zatýkačního rozkazu tímto nahradí odpovídající ustanovení Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a jejích dvou protokolů ze dne 15. října 1975 a ze dne 17. března 1978 ve vzájemných vztazích mezi Dánskem a ostatními členskými státy Evropské unie.

Odkazuje se na článek 31 (1)(a) rámcového rozhodnutí EU.

ESTONSKO

***Prohlášení** obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. dubna 1997 - or. angl.*

Článek 6

Podle článku 6, odstavce 1, písmene (a) Úmluvy, si Estonská republika vyhrazuje právo odmítnout vydání svého občana, jestliže k němu tento občan nedal souhlas.

Podle článku 6, odstavce 1, písmene (b) Úmluvy Estonská republika prohlašuje, že pojem „občan“ ve smyslu této Úmluvy znamená občany Estonské republiky.

Článek 23

Podle článku 23 Úmluvy Estonská republika prohlašuje, že žádosti a přílohy k nim předkládané Estonské republice musí být opatřeny překladem do angličtiny.

FINSKO

***Výhrady** obsažené v ratifikační listině uložené dne 12. května 1971 - or. angl.*

Článek 1

Finsko si vyhrazuje právo vymínit si při povolení vydání, že vydávaná osoba nebude stíhána pro předmětný trestný čin u soudu, který je pouze dočasně či za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy. Vydání žádané k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem může být odmítnuto.

Finsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud by vydání vzhledem k věku, zdravotnímu stavu nebo jakékoli jiné okolnosti ovlivňující předmětného jednotlivce nebo vzhledem ke zvláštním podmínkám bylo nepřiměřené z humanitárních důvodů.

Závazek vydat uvedený v odstavci 1 článku 2 se omezuje na trestné činy, za které lze podle finského práva uložit trest přísnější než trest odnětí svobody na jeden rok. Osoba odsouzená v cizím státě pro takový trestný čin může být vydána, pouze pokud délka dosud nevykonaného trestu odnětí svobody činí alespoň čtyři měsíce.

Článek 3

Finsko si vyhrazuje právo považovat trestný čin uvedený v odstavci 3 tohoto článku 3 za politický trestný čin, pokud byl spáchán v otevřeném boji.

Článek 4

Pokud vojenský trestný čin zakládá rovněž trestný čin, pro který je vydání jinak přípustné, Finsko si vyhrazuje právo vymínit si, že vydávaná osoba nebude potrestána podle ustanovení týkajících se trestných činů vojenských.

Článek 18

Pokud osoba, na kterou byla uvalena vazba a jejíž vydání bylo povoleno, nebude převzata dožadujícím státem ve stanovenou dobu, Finsko si vyhrazuje právo ji okamžitě propustit.

***Prohlášení** obsažené v dopise finského velvyslance ve Francii ze dne 12. května 1971, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny téhož dne - or. angl.*

Článek 6

Ve smyslu této Úmluvy pojem „občan“ znamená občany Finska, Dánska, Islandu, Norska a Švédska, jakož i cizince s trvalým pobytem v těchto státech.

Článek 28

Tato Úmluva se nebude vztahovat na vydávání pro trestné činy mezi Finskem, Dánskem, Islandem, Norskem a Švédskem, neboť vydávání mezi těmito státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

***Prohlášení** obsažené ve verbální nótě stálého zastoupení Finska ze dne 21. dubna 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 21. dubna 2004 - or. angl.*

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání bude Finsko ve vztahu k členskými státy Evropské unie aplikovat národní zákonodárství implementující rámcové rozhodnutí Rady (2002/584/JHA) o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie.

FRANCIE

***Výhrady a prohlášení** obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. února 1986 - or. fr.*

Výhrady

Článek 1

Vydání nebude povoleno, pokud by vyžadovaná osoba byla v dožadujícím státě souzena tribunálem, který nezajišťuje základní procesní záruky a ochranu práv na obhajobu, nebo před tribunálem vytvořeným pro jedinečný případ této osoby nebo pokud je vydání požadováno k výkonu trestu nebo vazby, které uložil takový tribunál.

Vydání může být odmítnuto, pokud by předání pravděpodobně mělo zvláště závažné důsledky pro vyžadovanou osobu, zejména z důvodu jejího věku nebo zdravotního stavu.

Článek 2

Pokud jde o stíhané osoby, vydání bude povoleno jen pro trestné činy, za které francouzské právo i právo dožadujícího státu stanoví trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody v maximální délce nejméně dvou let.

Pokud jde o tresty, které jsou přísnější než odnětí svobody nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, vydání může být odmítnuto, pokud tyto tresty nebo ochranná opatření spočívající v omezení osobní svobody nejsou uvedeny mezi druhy trestů, které lze ve Francii uložit.

Článek 3

Francie si vyhrazuje právo posoudit ve světle individuálních okolností každého případu, zda usmrcení či pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny má či nemá být považováno za politický trestný čin.

Článek 14

Francie bude vyžadovat, aby se jakýkoli nový popis trestného činu týkal stejných skutečností, pro které bylo povoleno vydání, a aby tento nový popis nevedl k uložení trestu, pro který by mohlo být vydání odmítnuto.

Článek 16

V případě žádosti o předběžnou vazbu bude Francie vyžadovat krátké memorandum popisující údajné skutečnosti, pro které je osoba vyžadována.

Prohlášení

Článek 5

Francie prohlašuje, že pro trestné činy související s daněmi, poplatky, cly a valutami bude vydání dožadujícímu státu povoleno, pokud o tom bude rozhodnuto pouhou výměnou dopisů v každé kategorii případů.

Článek 6

Vydání bude odmítnuto, pokud měla vyžadovaná osoba francouzské občanství v době, kdy údajně došlo k trestnému činu.

Článek 21

Francie si vyhrazuje právo nepovolit průvoz, leda za stejných podmínek, za jakých povoluje vydání.

Článek 23

Francie prohlašuje, že bude vyžadovat překlad žádosti o vydání a k nim připojených dokumentů do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy a že si volí francouzštinu.

Článek 27

Vláda Francouzské republiky prohlašuje, že pokud jde o Francii, Úmluva se vztahuje na evropské i na zámořské departementy Republiky.

GRUZIE

Výhrady a prohlášení obsažená v ratifikační listině uložené dne 15. června 2001 - or. angl. a gruzínsky

Výhrady

Článek 1

Vydání bude povoleno pouze za podmínky, že jakákoli osoba, občan, osoba bez státní příslušnosti nebo cizinec, který spáchal trestný čin, nebude souzen před zvláštním

soudem dožadující strany a že jeho vydání není dožadující stranou žádáno k výkonu trestu či ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Gruzie si vyhrazuje právo odmítnout vydání jakékoli osoby z humanitárních důvodů, pokud by vydání negativně ovlivnilo stav této osoby.

Gruzie prohlašuje, že nepovolí vydání jakékoli osoby, pokud jde o trestné činy, za jejichž spáchání lze dle práva dožadující strany uložit trest smrti.

Prohlášení

Gruzie nebude odpovědná za používání ustanovení Úmluvy na teroristy v územích oblastí Abcházie a Jižní Osetie, dokud nad těmito územími nebude obnovena plná pravomoc Gruzie.

Článek 6

Pro účely této Úmluvy si vláda Gruzie vyhrazuje právo rozhodnout o vydání svých občanů na základě reciprocity a odmítnout jejich vydání z důvodů veřejné morálky, veřejného pořádku a bezpečnosti státu.

Pokud jde o článek 6, odstavec 1, pojem „občan“ ve smyslu této Úmluvy bude používán, jak je určen zákonodárstvím Gruzie.

Článek 21

V případě průvozu podle článku 21 Úmluvy se použije Článek 11 *mutatis mutandis*.

Pokud jde o článek 21 Úmluvy, Gruzie si vyhrazuje právo nepovolit průvoz za stejných podmínek, za kterých povoluje vydání.

Článek 23

Pokud jde o článek 23 Úmluvy, nejsou-li žádost o vydání a předložené dokumenty v gruzínském jazyce, musí být žádost i dokumenty opatřeny překladem do jazyka anglického či ruského.

CHORVATSKO

Prohlášení obsažená v listině o přístupu uložené dne 25. ledna 1995 - or. angl.

Článek 6

Článek 9 Ústavy Chorvatské republiky zakazuje vydávání chorvatských občanů.

Chorvatská republika proto nebude umožňovat vydání chorvatských občanů.

„Občanství“ osoby, která je žádána k vydání, bude posuzováno podle stavu v době, kdy byl spáchán trestný čin, a v souladu s právními předpisy Chorvatské republiky o státním občanství [článek 6, odstavec 1 (b) Úmluvy].

Článek 21

Článek 9 Ústavy Chorvatské republiky zakazuje vydávání chorvatských občanů.

Chorvatská republika proto nebude umožňovat žádný průvoz (článek 21, odstavec 2 Úmluvy) svých vlastních občanů.

Chorvatská republika povolí průvoz osoby pouze za podmínek, které se vztahují na vydávání (článek 21, odstavec 5 Úmluvy).

IRSKO

Výhrada obsažená v ratifikační listině uložené 2. května 1966 - or. angl.

Článek 9

Irské orgány nepovolí vydání, pokud konečný rozsudek za trestný čin, pro který je vydání žádáno, byl nad dožádanou osobou vynesen ve třetím státě.

Prohlášení obsažené v dopise Ministerstva zahraničních věcí Irska ze dne 2. května 1966, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu a při uložení ratifikační listiny téhož dne - or. angl.

Článek 6

Mám tu čest prohlásit podle článku 6 Úmluvy, že pokud jde o moji vládu, je pojem „občan“ v Úmluvě tímto definován jako „občan Irska“.

Prohlášení učiněné při potvrzení ratifikace dne 12. července 1988 - or. angl.

Rozhodnutí irského Nejvyššího soudu způsobilo pro Irsko nemožnost dostát svým mezinárodním závazkům podle Evropské úmluvy o vydávání.

Tento soud rozhodl, že Irsko není vázáno svou ratifikací podobné extradiční smlouvy, neboť Sněmovna Irska neschválila podmínky smlouvy ještě před ratifikací, jak to vyžaduje Ústava Irska. Výše uvedené rozhodnutí Nejvyššího soudu slouží jako závazný precedens ve všech budoucích případech vydávání.

Stejně okolnosti platí v případě Evropské úmluvy o vydávání. Ke schválení Sněmovnou nedošlo před ratifikací výše zmíněné Úmluvy jménem vlády v roce 1966. V důsledku toho je pravděpodobně, že v případě námitky u soudu bude irská ratifikace v roce 1966 prohlášena za neplatnou podle národních zákonů.

Aby tento stav napравиła, Sněmovna schválila podmínky Evropské úmluvy o vydávání dne 29. června 1988. Nyní je pro účely národních požadavků třeba, aby irská vláda potvrdila dřívější ratifikaci předložením nové ratifikační listiny.

Prohlášení předané dopisem stálého zástupce ze dne 13. května 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě téhož dne - or. angl.

Vláda Irska v souladu s článkem 28, odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání, 1957, tímto oznamuje generálnímu tajemníkovi Rady Evropy, že vztahy vlády Irska a vlády Spojeného království, pokud jde o vydávání, se budou nadále řídit výlučně zákony účinnými na příslušných jejich územích, které stanoví, že na územích obou stran je možno vykonávat zatýkáací rozkazy vydané na území druhé strany.

ISLAND

Výhrady obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1984 - or. angl.

Článek 1

Island si vyhrazuje právo vymínit si při povolení vydání, že vydávaná osoba nesmí být předvolána před dočasný soud nebo před soud, který je pouze za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy, jakož i právo odmítnout vydání k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem.

Vydání může být odmítnuto, pokud by mohlo mít zvláště závažné důsledky pro dožádanou osobu vzhledem k jejímu věku, zdravotnímu stavu či jiným osobním okolnostem.

Článek 2

Island může povolit vydání, jen pokud jde o trestný čin nebo odpovídající trestný čin, za který podle islandského práva lze nebo by bylo možné uložit trest odnětí svobody delší než jeden rok.

Článek 3

Island si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 článku 3 za politický trestný čin.

Článek 4

Vydání pro vojenský trestný čin, který je zároveň trestným činem podle obecného trestního práva, může být povoleno pouze za předpokladu, že vydávaná osoba není odsouzena podle vojenského práva.

Článek 12

Island si vyhrazuje právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila důkaz, že vyžadovaná osoba spáchala trestný čin, pro který se vydání žádá. Vydání může být odmítnuto, pokud je důkaz shledán nedostatečným.

Prohlášení obsažená v dopise stálého zástupce Islandu, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 20. června 1984 - or. angl.

Článek 6

Ve smyslu této Úmluvy pojem „občané“ znamená občana Islandu a občana Dánska, Finska, Norska či Švédska nebo osobu, která má trvalé bydliště na Islandu nebo v některé výše zmíněné zemi.

Článek 28

Úmluva se nebude vztahovat na vydávání do Dánska, Finska, Norska či Švédska, neboť vydávání mezi severskými zeměmi se řídí jednotným právem.

ITÁLIE

Výhrada a prohlášení učiněné při podpisu dne 13. prosince 1957 a potvrzené při uložení ratifikační listiny dne 6. srpna 1963 - or. fr.

Výhrada

Článek 25

Itálie činí výslovnou výhradu nepovolovat vydání osob vyžadovaných k výkonu ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody, ledaže:

a. jsou v každém případě splněna všechna kritéria stanovená v článku 25,

b. zmíněné ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody je výslovně upraveno v trestním právu dožadující strany jako nutný důsledek trestného činu.

Prohlášení

Článek 11

Itálie prohlašuje, že za žádných okolností nepovolí vydání pro trestné činy, za které lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti.

IZRAEL

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 27. září 1967 - or. angl.

Výhrady

Článek 2

Izrael nepovolí vydání žádné osoby, pokud není obviněna nebo nebyla odsouzena v dožadujícím státě pro trestný čin, který by, kdyby byl spáchán v Izraeli, byl jedním z následujících trestných činů:

a. jakýmkoli trestným činem, za který lze uložit trest smrti nebo trest odnětí svobody delší než tři roky (i pro tresty nižší, je-li rozsudek vynesen nižším soudem), s výjimkou:

1. trestného činu, z něhož může být osoba obviněna, jen pokud byla v době jeho spáchání vojákem ve smyslu zákona o vojenské spravedlnosti, 5715-1955;

2. trestných činů podle § 85 trestního zákoníku z roku 1936 (násilné bránění nebo kladení překážek oznámení nebo přítomnosti příslušného policejního důstojníka v případě srocení k nepokojům nebo nepokojů) nebo podle novely trestního zákona (zákon o bigamii), 5719-1959 (bigamie);

3. trestných činů podle novely trestního zákona (zákon o útoku na policejního důstojníka), 5712-1952, nebo podle některého ze zákonů uvedených v příloze k zákonu o předcházení lichvě a spekulaci (jurisdikce), 5711-1951 (různé zákony, předpisy vyhlášky upravující podnájem a ubytování hostů a distribuci, ceny a kontrolu prodeje potravin).

b. trestným činem, za který je stanoven trest lehčí, než výše uvedený, a který je trestným činem podle novely trestního zákona (zákon o úplatcích), 5712-1952, nebo podle některého z následujících ustanovení trestního zákoníku z roku 1936: 88 (výtržnické bránění plavbě lodí), 109B, 110 - 115 (různé trestné činy vztahující se ke zneužití úřední pravomoci veřejnými činiteli), 120 - 122, 124 (křivá přísaha, křivé svědectví, ničení důkazů, spiknutí k vyhnutí se spravedlnosti a ovlivňování svědků), 140 (podvody veřejných činitelů), 146 (urážka náboženství), 156, 158, 159 (pohlavní styk manžela s dívkou mladší 15 let, obscénnost bez násilí a obscénnost vůči osobě mladší 16 let), 161 d. (sodomie), 185, 186 (zanedbání výživy atd. a opuštění dětí), 195 (šíření nebezpečné nákazy nebo nemoci), 218 (zabití z nedbalosti), 242, 250 (útok s následkem újmy na těle), 261, 262 (nucené práce a omezování osobní svobody), 270 (krádež), 304 b. a c. (zpronevěra na věřitelích), 305 (spiknutí k zpronevěře na veřejnosti), 310 (přijetí majetku získaného podvodem), 350 (napodobování bankovky), 359, 360, 363 - 366 (padělání) nebo podle novely trestního zákona (zákon o podvodu, vydírání a vyhrožování), 5723-1963 (podvod a padělání).⁴⁾

Izrael nepovolí vydání osoby obviněné z trestného činu, pokud není u soudu v Izraeli prokázáno, že jsou dostatečné důkazy pro to, aby byla v Izraeli pro takový trestný čin postavena před soud.

Článek 9

Izrael nevyhoví žádosti o vydání, pokud v dožadujícím

státě, pokud jde o předmětný trestný čin, byla žádaná osoba omilostněna nebo jí byl trest prominut.

Článek 14

Izrael nepovolí vydání při odchýlení se od zásady speciality, leda:

a. že žádaná osoba byla ve své nepřítomnosti prohlášena za podléhající vydání, také pokud jde o jiný trestný čin poté, co jí byla dána příležitost být zastoupena v řízení směřujícím k takovému prohlášení;

b. za podmínky, že proti žádané osobě nebude vedeno trestní řízení, nebude odsouzena nebo zbavena svobody za účelem vykonání trestu, ledaže poté, co opustila dožadující stát po svém vydání, se do něj dobrovolně vrátila, nebo pokud neopustila dožadující stát do 60 dnů poté, co k tomu dostala příležitost.

Článek 15

Článek 15 bude znít, jako by slova „60 dní“ v článku 14, odstavci 1 b nahradila slova „45 dní“.

Prohlášení

Článek 21

Izrael povolí průvoz osoby, jen v případě, že pokud by přijímající stát požadoval vydání žádané osoby z Izraele, nebyly by žádné zákonné překážky prohlásit tuto osobu za podléhající vydání a vydat ji.

Článek 22

Písemné důkazy nebo prohlášení učiněná pod přísahou nebo bez přísahy nebo ověřené kopie takových důkazů nebo prohlášení a zatýkací rozkaz a jiné právní dokumenty zakládající odsouzení budou připuštěny jako platný důkaz při posuzování žádosti o vydání, pokud jsou podepsány soudcem nebo úředníkem dožadujícího státu nebo jsou-li opatřeny potvrzením vydaným takovým soudcem nebo úředníkem, nebo pokud jsou ověřeny razítkem ministerstva spravedlnosti.

Prohlášení obsažené v dopise velvyslance Izraele odpovědného za vztahy s Radou Evropy ze dne 2. prosince 1997, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 5. prosince 1997 - or. angl.

Článek 23

Pokud jde o článek 23 Úmluvy, vláda Státu Izrael žádá, aby dokumenty, které mají být předloženy dožadující stranou, byly přeloženy do angličtiny nebo hebrejštiny.

JIŽNÍ AFRIKA

Výhrady a prohlášení obsažené ve verbální nótě Velvyslanectví Jižní Afriky v Bruselu ze dne 26. května 2003, zaregistrované v generálním sekretariátě dne 11. června 2003, doplněné o verbální nótu ze dne 17. června 2003, zaregistrovanou v generálním sekretariátě dne 17. června 2003 - or. angl.

Výhrada

⁴⁾ Výhrada odvolána verbální nótou Ministerstva zahraničních věcí Izraele ze dne 13. ledna 2002, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 31. ledna 2002 - or. angl.

Ve smyslu článku 2 Úmluvy, Jižní Afrika nevydává žádnou osobu, u níž trest uložený při odsouzení, v souvislosti se kterým je hledána, nepřesáhne odnětí svobody na dobu šesti měsíců.

Prohlášení

Článek 6⁶⁾

Pojem „občané“ pro účely článku 6 Úmluvy v jihoafrickém právním řádu označuje osoby, které získaly občanství Jihoafrické republiky narozením, z důvodu původu nebo naturalizací, včetně osob, které mají občanství Jihoafrické republiky a jiné země. Všechny tyto osoby budou podléhat vydání. Skutečnost, že Jihoafrická republika akceptuje dvojí občanství tudíž nebude bránit vydání osoby, která má rovněž občanství země, která nedovoluje vydávání svých občanů.

KYPR

Prohlášení učiněná při podpisu dne 18. září 1970 - or. angl.

Článek 1

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že podle článku 11.2.f Ústavy Republiky nesmí být provedeno žádné vydání občanů Republiky. Ustanovení tohoto článku by se, pokud jde o Kyperskou republiku, měla omezovat na vydávání cizinců.

Článek 6⁷⁾

Vláda Kyperské republiky prohlašuje, že vzhledem k tomu, že podle Ústavy není povolena vydávání občanů Republiky (viz. prohlášení k článku 1), pojem „občané“ ve smyslu této Úmluvy, pokud jde o Kyperskou republiku, by měl znamenat „občané Kyperské republiky nebo osoby, které podle platných předpisů týkajících se občanství Republiky, by měly nárok stát se občany Republiky“.

Dále mohou být občané Republiky podle ustanovení kyperského trestního zákoníku trestně stíháni na Kypru pro trestné činy spáchané v cizině, za které lze uložit trest odnětí svobody delší než dva roky, pokud jednání nebo opomenutí zakládající trestný čin je trestné též podle práva státu, kde bylo spácháno.

Podle kyperského trestního zákoníku v případě občanů Republiky, kteří spáchali trestný čin v cizím státě, za který podle kyperského práva lze uložit trest smrti, ale podle práva onoho cizího státu nikoli, trest smrti v Republice ukládán nebude, ale takovému občanu bude možné uložit jakýkoli jiný trest, a to až trest odnětí svobody na doživotí.

Článek 21

Pokud jde o občany Kyperské republiky, prohlašuje se totéž, co k článkům 1 a 6.

LICHTENŠTEJNSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v listině o přístupu uložené dne 28. října 1969 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Vydávání je Lichtenštejnským knížectvím v zásadě povolováno pouze za podmínky, že osoba, proti které se vede řízení pro trestný čin, bude souzena řádnými soudy dožadujícího státu. Vyhrazuje si proto právo povolit vydání pouze za podmínky, že dožadující stát poskytne v tomto směru dostatečné záruky.

Článek 11

Lichtenštejnské knížectví si vyhrazuje právo používat článek 11 analogicky tam, kde dožadující stát neposkytne lichtenštejnským orgánům dostatečné záruky, že neuloží žádný trest nebo opatření, které je v rozporu s lichtenštejnským právem nebo které zasahuje do principu nedotknutelnosti osoby způsobem, který je neslučitelný s lichtenštejnským právem.

Článek 21

Lichtenštejnské knížectví si vyhrazuje právo odmítnout průvoz přes své území i v případech, kdy trestný čin, který je obviněné straně kladen za vinu, je zahrnut v článku 5 Úmluvy.

Prohlášení

Článek 6

Vláda Lichtenštejnského knížectví prohlašuje, že lichten-

⁵⁾ Velvyslanectví Jihoafrické republiky lituje opožděného sdělení výhrad a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání, které bylo způsobeno administrativním nedopatřením. Velvyslanectví souhlasí, že ustanovení Úmluvy upravující činění výhrad a prohlášení musí být smluvními státy respektována. Je však nutné zdůraznit, že prohlášení a výhrady byly parlamentem Jihoafrické republiky formulovány v rámci procesu vnitrostátního schvalování Úmluvy a jejich dvou Dodatkových protokolů. Parlament je jedinou institucí, již ústava Jihoafrické republiky svěřuje pravomoc rozhodovat o přijetí mezinárodní smlouvy této povahy, v důsledku čehož prohlášení a výhrady tvoří neoddělitelnou součást rozhodnutí parlamentu v tomto ohledu.

⁶⁾ Velvyslanectví Jihoafrické republiky lituje opožděného sdělení výhrad a prohlášení k Evropské úmluvě o vydávání, které bylo způsobeno administrativním nedopatřením. Velvyslanectví souhlasí, že ustanovení Úmluvy upravující činění výhrad a prohlášení musí být smluvními státy respektována. Je však nutné zdůraznit, že prohlášení a výhrady byly parlamentem Jihoafrické republiky formulovány v rámci procesu vnitrostátního schvalování Úmluvy a jejich dvou Dodatkových protokolů. Parlament je jedinou institucí, již ústava Jihoafrické republiky svěřuje pravomoc rozhodovat o přijetí mezinárodní smlouvy této povahy, v důsledku čehož prohlášení a výhrady tvoří neoddělitelnou součást rozhodnutí parlamentu v tomto ohledu.

⁷⁾ Prohlášení bylo doplněno dopisem stálého zástupce Kypru ze dne 25. května 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. května 2002 - or. angl.

Text původního druhého odstavce prohlášení: „Dále mohou být občané Republiky podle ustanovení kyperského trestního zákoníku trestně stíháni na Kypru pro trestné činy spáchané v cizině, za které lze uložit trest smrti nebo trest odnětí svobody delší než dva roky, pokud jednání nebo opomenutí zakládající trestný čin je trestné též podle práva státu, kde bylo spácháno.“

⁸⁾ Prohlášení bylo doplněno dopisem stálého zástupce Kypru ze dne 25. května 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 25. května 2002 - or. angl.

Text: „Vláda Kypru odvolává prohlášení učiněné k článku 11 Úmluvy o vydávání ve světle skutečnosti, že trest smrti za trestné činy, na které se uvedená Úmluva vztahuje, byl již na Kypru zrušen.“

štejnské právo nedovoluje vydávání lichtenštejnských občanů. Jakmile vstoupí na území Knížectví, budou souzeni lichtenštejnskými orgány podle lichtenštejnského trestního práva (§ 36 trestního zákoníku) za trestné činy spáchané v cizině bez ohledu na zákony státu, kde byl trestný čin spáchan. „Občané“ ve smyslu Úmluvy jsou osoby mající lichtenštejnské občanství.

Článek 23

Lichtenštejnské knížectví požaduje, aby žádosti a předkládané dokumenty, které jsou sepsány v jiném jazyce než v němčině, byly opatřeny překladem do tohoto jazyka.

LITVA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. června 1995 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Vydání bude povoleno jen za podmínky, že osoba podezřelá ze spáchaní trestného činu nebude souzena zvláštním soudem dožadující strany.

Litevská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by taková osoba byla tímto vydáním nepříznivě ovlivněna z důvodů jejího zdraví, věku či z osobních příčin.

Článek 3

Litevská republika si vyhrazuje právo uvedené v článku 3 Úmluvy rozhodovat v každém jednotlivém případě, zda činy uvedené v článku 3, odstavci 3 Úmluvy, budou považovány za politické trestné činy.

Prohlášení

Článek 6

Pojem „občané“ znamená osoby, které mají litevské občanství podle zákona o litevském občanství (zákon o občanství). Podle článku 6 zákona o litevském občanství (zákon o občanství), nevydává Litevská republika své občany do cizích států. Veškeré žádosti o vydání litevských občanů budou zamítnuty.

Článek 12

Písemné žádosti o vydání mohou být vyměňovány mezi ministerstvem spravedlnosti a generální prokuraturou dožadující strany a litevským Ministerstvem spravedlnosti nebo Generální prokuraturou. Použití diplomatických cest není vyloučeno.

Článek 21

Litevská republika v žádném případě nepovolí průvoz, pokud jde o litevské občany.

Článek 23

Žádosti o vydání (včetně dokumentů odůvodňujících takovou žádost) musí být opatřeny řádným překladem do litevštiny, angličtiny, francouzštiny, ruštiny nebo němčiny, pokud takové dokumenty nejsou vyhotoveny v některém z těchto jazyků.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě Ministerstva zahraničních věcí Litvy ze dne 15. července 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 28. července 2004 - or. fr.

Článek 28

(Text prohlášení dosud nebyl uveřejněn.)

LOTYŠSKO

Prohlášení obsažené ve verbální nótě ministra zahraničních věcí Lotyšska ze dne 17. dubna 1997, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 2. května 1997 - or. angl.

Článek 6

Podle odstavce 1 článku 6 Úmluvy o vydávání z roku 1957 Lotyšská republika definuje, že ve smyslu této Úmluvy se pojem „občan“ vztahuje na občany Lotyšské republiky a ne-občany, kteří podléhají zákonu o postavení bývalých občanů SSSR, kteří nejsou občany Lotyšska ani žádného jiného státu.

LUCEMBURSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Lucemburska ze dne 16. listopadu 1976, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 18. listopadu 1976 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nepovolit vydání, které je žádáno pro účely vykonání rozsudku vyneseného pro zmeškání, proti kterému již nezbyl žádný opravný prostředek, pokud by takové vydání mohlo vést k tomu, že vyžadovaná osoba bude podrobena trestu, aniž jí bylo umožněno uplatnit práva na obhajobu stanovená v článku 6.3.c Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo odmítnout vydání z humanitárních důvodů, pokud by pro vyžadovanou osobu představovalo zvláštní tvrdost například z důvodu jejího mládí, pokročilého věku nebo zdravotního stavu.

Článek 7

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud v souladu s článkem 7 (2) by dožadující stát byl oprávněn odmítnout vydání v obdobných případech.

Článek 9

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí vydání, pokud je jí známo, že za trestný čin, pro který je vydání žádáno, byl nad vyžadovanou osobou vynesen konečný rozsudek příslušnými orgány třetího státu, a v případě odsouzení za takový trestný čin, že odsouzený svůj trest vykonává, již jej vykonal nebo mu jeho výkon byl promínut.

Článek 21

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí průvoz svých vlastních občanů.

Článek 28

Z důvodu zvláštních ujednání mezi státy Beneluxu Vláda Lucemburského velkovévodství nepřijímá článek 28.1 a 2, pokud jde o její vztahy s Nizozemím a Belgií.

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

Prohlášení

Článek 6

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí vydání svých vlastních občanů.

Vláda Lucemburského velkovévodství prohlašuje, že pokud jde o Lucemburské velkovévodství, „občany“ se pro účely Úmluvy rozumějí osoby s lucemburským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do lucemburské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Lucembursku pro čin, pro který je vydání žádáno.

Článek 19

Vláda Lucemburského velkovévodství nepovolí dočasné vydání podle článku 19.2 s výjimkou osoby, která vykonává trest na jejím území, pokud to vyžadují zvláštní okolnosti.

Článek 21

Vláda Lucemburského velkovévodství si vyhrazuje právo nepovolit průvoz, leda za stejných podmínek, za jakých povoluje vydání.

MAĎARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Maďarska, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. července 1993 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Maďarsko nepovolí vydání, pokud vyžadovaná osoba by měla být předvedena před zvláštní soud, nebo pokud by vydání mělo vést k vykonání trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení svobody, které uložil takový soud.

Maďarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání z humanitárních důvodů, pokud by pro vyžadovanou osobu představovalo zvláštní tvrdost například z důvodu jejího mládí, pokročilého věku nebo zdravotního stavu nebo jakékoli jiné okolnosti ovlivňující danou osobu s přihlédnutím též k povaze trestného činu a k zájmům dožadujícího státu.

Článek 6⁹⁾

Bez ohledu na ustanovení článku 6, odstavce 1.a Mírové smlouvy uzavřené v Paříži dne 10. února 1947, nebude Maďarsko povolovat vydávání svých vlastních občanů s výjimkou případu, kdy osoba, jejíž vydání je žádáno, je zároveň občanem jiného státu a má trvalé bydliště v cizím státu. Bez ohledu na jeho trvalé bydliště a jeho případné jiné občanství, maďarský občan smí být předán do jiného státu, pokud vydání takové osoby do Maďarska bylo povoleno za podmínky, že po ukončení trestního řízení proti ní či vykonání trestu na ní bude předána zpět do takového státu, aby byla splněna žádost o vydání.

Maďarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání osob trvale usídlených v Maďarsku.

Článek 11

Maďarsko odmítne vydání, pokud je žádáno k vykonání trestu smrti nebo k trestnímu stíhání osoby obviněné z trest-

ného činu, za který lze uložit trest smrti. Vydání však může být povoleno, pokud jde o trestný čin, za který lze uložit trest smrti podle práva dožadujícího státu, pokud tento stát souhlasí, trest smrti, pokud bude uložen, nebude vykonán.

Prohlášení

Článek 16

V případě žádosti o vzetí do předběžné vazby Maďarsko rovněž požaduje krátké prohlášení o skutečnostech, ze kterých je vyžadovaná osoba obviněna.

Článek 21

Maďarsko odmítne průvoz svých vlastních občanů a osob v Maďarsku trvale usídlených.

Článek 23

Maďarsko prohlašuje, že bude vyžadovat překlad žádosti o vydání a dokumentů k ní přiložených buď od maďarštiny, nebo do některého z úředních jazyků Rady Evropy, pokud nejsou vyhotoveny v některém z těchto jazyků.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálého zástupce Maďarska ze dne 26. května 2004, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 27. května 2004 - or. angl.

Článek 28

V souladu s článkem 28 odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání Maďarská republika tímto oznamuje Radě Evropy implementaci rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie (2002/584/JHA).

Rámcové rozhodnutí bylo implementováno v maďarském právu zákonem č. CXXX z roku 2003. Zákon vstoupil v účinnost dne 1. května 2004 a vztahuje se na žádosti o předání učiněné členskými státy Evropské unie od tohoto data. Ustanovení evropského zatýkacího rozkazu tímto nahrazují odpovídající ustanovení Evropské úmluvy o vydávání podepsané v Paříži dne 13. prosince 1957 a jejich dvou protokolů ze dne 15. října 1975 a 17. března 1978 ve vztahu k členským státům Evropské unie, pokud je rámcové rozhodnutí aplikovatelné ve vztazích mezi Maďarskou republikou a jiným členským státem.

MAKEDONIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 30. listopadu 1999 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Republika Makedonie nebude souhlasit s předáním vyžadované osoby, pokud je tato osoba obviněna výjimečným soudem, nebo v případech, kdy je předání žádáno pro účely vykonání trestu, ochranného opatření či nápravného opatření, které bylo uloženo takovým soudem.

Článek 12

I v případech, kdy konečný trest či zatýkací rozkaz byly vydány příslušnými orgány ve státu, který je smluvní stranou této Úmluvy, si Republika Makedonie vyhrazuje právo

⁹⁾ Výhrada byla doplněna verbální nótou, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 25. února 1999 - or. angl.

Text původní výhrady: „Bez ohledu na ustanovení článku 6, odstavce 1.a Mírové smlouvy uzavřené v Paříži dne 10. února 1947, nebude Maďarsko povolovat vydávání svých vlastních občanů.“

odmítnout vyžadované předání, pokud prozkoumání případu, o který jde, ukazuje, že uvedený trest či zatýkácí rozkaz jsou zjevně nepodložené.

Článek 18

V případě, že vyžadovaná osoba nebyla převzata dožadující stranou v určenou dobu, Republika Makedonie si vyhrazuje právo zrušit zadržení takové osoby.

Prohlášení

Článek 6

S ohledem na článek 4 Ústavy Republiky Makedonie, který neumožňuje vydávání občanů Republiky Makedonie, ustanovení této Úmluvy se budou vztahovat na osoby, které nejsou občany Republiky Makedonie.

MALTA

Výhrady učiněné při uložení ratifikační listiny dne 19. března 1996 - or. angl.

Článek 1

Malta si vyhrazuje právo vyhovět žádosti o vydání osoby obviněné z trestného činu jen v případech, kdy soud vykonávající předběžné řízení je poté, co vyslechl veškerá svědectví na podporu žádosti o navrácení této osoby a svědectví a důkazy ve prospěch této osoby, přesvědčen, že důkazy by byly dostatečné pro nařízení hlavního líčení pro daný trestný čin, pokud by tento trestný čin byl spáchán v působnosti maltských trestních soudů. Osoba odsouzená za trestný čin v nepřítomnosti bude považována za osobu z takového trestného činu obviněnou.

Malta si vyhrazuje právo při povolení vydání stanovit, že vydávaná osoba nebude trestně stíhána za předmětný trestný čin soudem, který je pouze dočasně či za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy. Vydání žádané k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem může být odmítnuto.

Malta si vyhrazuje právo používat Úmluvu v souladu s § 20 kapitoly 276 zákonů Malty (zákon o vydávání z roku 1978), který zní:

„Na základě odvolání k Trestnímu odvolacímu soudu nebo na základě ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu podle § 46 Ústavy Malty může kterýkoli z těchto soudů, aniž by byla dotčena jiná pravomoc, přikázat, aby předmětná osoba byla propuštěna z vazby, jestliže se tento soud domnívá, že:

vzhledem k triviálnímu charakteru trestného činu, z něhož je obviněna nebo za který byla odsouzena, nebo

vzhledem době, která uplynula podle okolností případu buď od okamžiku, kdy jej měla spáchat, anebo od okamžiku, od kterého měla být protiprávně na svobodě, nebo

obvinění proti ní nebylo vzneseno v dobré víře v zájmu spravedlnosti, a proto by s přihlédnutím ke všem okolnostem bylo nespravedlivé nebo kruté ji navrátit.“

Článek 3

Malta si vyhrazuje právo používat odstavec 3 tohoto článku v souladu s § 10 (5) zákona o vydávání, který zní:

„Pro účely tohoto oddílu, trestný čin proti životu či osobě hlavy státu nebo příbuzný trestný čin popsáný v odstavci (3) § 5 tohoto zákona, nemusí být nutně považován za trestný čin politického charakteru.“

Článek 9

Malta si vyhrazuje právo používat tento článek v souladu s pravidlem „non bis in idem“ jak stanoví § 527 trestního zákoníku (kapitola 9 zákonů Malty), který zní:

„Byl-li v soudním řízení vynesena rozsudek zprošťující obviněného nebo obžalovaného, je nezákonné, aby byl znovu souzen pro stejný skutek.“

Článek 18

Malta si vyhrazuje právo používat ustanovení odstavců 4 a 5 tohoto článku v souladu s § 24 zákona o vydávání (kapitola 276 zákonů Malty), který zní:

„(1) Jestliže osoba, jejíž navrácení bylo prohlášeno za přípustné, je ve vazbě na Maltě podle tohoto zákona, pak po vypršení následujícího období, to jest:

v každém případě období dvou měsíců počínaje prvním dnem, kdy s přihlédnutím k odstavci (2) § 21 tohoto zákona mohla být navrácena,

jestliže byl vydán příkaz k jejímu navrácení podle § 21 tohoto zákona, období jednoho měsíce počínaje dnem, kdy byl takový příkaz vydán,

se může obrátit na odvolací trestní soud, který působí jako odvolací soud proti rozsudkům policejního soudu, se žádostí o své propuštění.

(2) Jestliže po posouzení této žádosti soud dojde k závěru, že ministroví byla tato žádost oznámena s dostatečným časovým předstihem, může, nehovoří-li dostatečné důvody pro opak, nařídit, aby žadatel byl z vazby propuštěn, a jestliže byl již byl vydán příkaz k jeho navrácení podle uvedeného ustanovení, tento příkaz zrušit.“

Článek 21

Malta si vyhrazuje právo povolovat průvoz podle tohoto článku pouze v rozsahu, v jakém je průvoz přípustný podle jejího vlastního práva.

MOLDÁVIE

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 2. října 1997 - or. fr. a moldavsky

Výhrady

Článek 1

Moldavská republika odmítne povolit vydání, pokud by vyžadovaná osoba měla být na území dožadující strany souzena výjimečným soudem (ustaveným pro určitý případ) nebo pokud je vydání žádáno za účelem vykonání rozsudku nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Článek 3

Moldavská republika si vyhrazuje právo určit, pokud to budou vyžadovat okolnosti, zda usmrcení nebo pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny je nebo není politickým trestným činem.

Článek 7

Moldavská republika si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by v souladu s článkem 7, odstavcem 2 dožadující strana ve stejných případech odmítla vydání.

Článek 9

Moldavská republika nepovolí vydání, pokud byl třetím

státem nad vyžadovanou osobu vyneseno konečný rozsudek, který se týká téhož trestného činu nebo činů, pro které se vydání žádá.

Bez ohledu na článek 9 (první věta) může Moldavská republika povolit vydání, pokud dožadující stát může prokázat, že nastaly nové skutečnosti nebo důkazy odůvodňující znovuotevření případu.

Článek 16

Moldavská republika žádá, aby každá žádost adresovaná jí podle článku 16, odstavce 2, obsahovala stručný popis trestného činu, který je kladen vyžadované osobě za vinu, včetně základních skutečností, na jejichž základě trestný čin posouzena v souladu s touto Úmluvou

Prohlášení

Článek 6

Podle článku 17, odstavce 3 Ústavy Moldavské republiky nesmějí být občané Moldavské republiky vydáni ani vyhoštěni ze země.

Pojem „občan“ ve smyslu článku 6, odstavce 1 (b) zahrnuje všechny osoby, které mají občanství Moldavské republiky v souladu s jejím zákonodárstvím.

Článek 21

Moldavská republika si vyhrazuje právo povolovat průvoz pouze za podmínek, které jsou stanoveny pro vydávání.

Článek 23

Moldavská republika prohlašuje, že žádosti o vydání a dokumenty k nim připojené musí být v moldavštině nebo v jednom z úředních jazyků Rady Evropy nebo musí být do jednoho z těchto jazyků přeloženy.

NĚMECKO

Výhrady a prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 2. října 1976 - or. angl.

Výhrady

Článek 21

Má-li být průvoz přes území Spolkové republiky Německo proveden vzdušnou cestou bez úmyslu přistát, bude požadována záruka, že podle skutečností známých dožadující straně a podle dokladů v jejím držení není vydaná osoba Němec ani se k takovému statutu nehlásí.

Článek 27¹⁰⁾

Žádosti o vydání občana Francouzské republiky, Spojeného království Velké Británie a Severního Írska nebo Spojených států amerických ze spolkové země Berlín může být vyhověno jen poté, co souhlasil velitel ozbrojených sil dotyčného státu.

Prohlášení

Článek 6

Vydávání Němců ze Spolkové republiky Německo do cizí země není podle článku 16, odstavce 2, věty první Základního zákona Spolkové republiky Německo dovoleno, a musí proto být v každém případě odmítnuto. Pojem „občané“ ve smyslu článku 6, odstavce 1 b Evropské úmlu-

vy o vydávání zahrnuje všechny Němce ve smyslu článku 116, odstavce 1 Základního zákona Spolkové republiky Německo.

Článek 21

V případě průvozu podle článku 21 Evropské úmluvy o vydávání bude mutatis mutandis aplikován článek 11 této Úmluvy.

Průvoz Němce přes území Spolkové republiky Německo není podle článku 16, odstavce 2, věty první Základního zákona Spolkové republiky Německo dovoleno, a musí proto být ve všech případech odmítnut.

Článek 23

V případech, kdy žádost o vydání a dokumenty, které mají být předloženy, nejsou v německém jazyce, musí být opatřeny překlady žádosti a ostatních dokumentů do německého jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy.

Článek 27⁷⁾

Evropská úmluva o vydávání se bude rovněž vztahovat na Spolkovou zemi Berlín s platností ode dne, kdy vstoupí v platnost ve Spolkové republice Německo.

Prohlášení obsažené v dopise stálé mise ze dne 4. února 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 5. února 1991 - or. fr.

Článek 1

Vláda Spolkové republiky Německo považuje výhradu Portugalska (pod bodem c) k článku 1 Úmluvy za slučitelnou s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud odmítnutí vydání pro trestné činy, za jejichž spáchání lze uložit doživotní trest nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, nejsou absolutní. Činí výhradu, že jedinou okolností, za které nebude vydání povoleno, je, že podle práva dožadujícího státu není žádná možnost, aby osoba odsouzená k doživotnímu trestu odnětí svobody po vykonání určité části trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody dosáhla soudního přezkoumání svého případu za účelem podmíněného propuštění z výkonu trestu.

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise ze dne 11. října 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 13. října 1993 - or. angl.

Článek 6

Spolková republika Německo považuje stavění osob, kterým byl udělen azyl v Polsku, na stejnou úroveň jako polské občany v polském prohlášení k článku 6, odstavci 1 (a) Úmluvy za slučitelné s cílem a účelem Úmluvy pouze za předpokladu, že to nevylučuje vydání takových osob do jiného státu než je stát, ve vztahu ke kterému byl azyl udělen.

NIZOZEMÍ

Prohlášení učiněné při popisu dne 21. ledna 1965 - or. fr.

Článek 27

S přihlédnutím k existující rovnosti ve veřejném právu mezi Nizozemím, Surinamem¹¹⁾ a Nizozemskými Antilami

¹⁰⁾ Platnost do 3. října 1990.

¹¹⁾ Poznámka sekretariátu: Surinam se stal nezávislým dne 25. listopadu 1975.

nemá pojem „metropolitní území“ použitý v odstavci 1 článku 27 této Úmluvy již svůj původní význam ve vztahu k Nizozemskému království, a proto bude, pokud jde o Království, znamenat „evropské území“.

Výhrady obsažené v ratifikační listině uložené dne 14. února 1969 - or. fr.

Článek 1

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nepovolit vydání žádané pro účely výkonu rozsudku vyneseného pro zmeškání, proti kterému nezástaly dostupné žádné opravné prostředky, pokud by takové vydání mohlo mít za následek podrobení vyžadované osoby trestu, aniž by jí bylo umožněno uplatnit právo na obhajobu stanovené v článku 6 (3) c Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo odmítnout vydání z humanitárních důvodů, pokud by pro vyžadovanou osobu znamenalo zvláštní tvrdost, například z důvodu jejího mládí, pokročilého věku nebo zdravotního stavu.

Článek 7

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nepovolit vydání, pokud by dožadující stát byl v souladu s článkem 7 (2) oprávněn odmítnout vydání v obdobných případech.

Článek 9

Nizozemská vláda nepovolí vydání, pokud je jí známo, že za trestný čin, pro který je vydání žádáno, byl nad vyžadovanou osobou vyneseno konečný rozsudek příslušnými orgány třetího státu, a v případě odsouzení za takový trestný čin, že odsouzený svůj trest vykonává, již jej vykonal nebo mu jeho výkon byl prominut.

Článek 28

Z důvodu zvláštních ujednání mezi státy Beneluxu nizozemská vláda nepřijímá článek 28 (1) a (2), pokud jde o její vztahy s Belgickým královstvím a Lucemburským velkovévodstvím.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo odchýlit se od těchto ustanovení, pokud jde o její vztahy s ostatními členskými státy Evropského společenství.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 24. prosince 1985, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 3. ledna 1986 - or. angl.

Ostrov Aruba, který je v současnosti stále součástí Nizozemských Antil, obdrží vnitřní autonomii jako země v rámci Nizozemského království od 1. ledna 1986. V důsledku toho se Království nebude nadále sestávat ze dvou zemí, to jest z Nizozemí (Království v Evropě) a z Nizozemských Antil (ležících v Karibské oblasti), ale bude se sestávat ze tří zemí, tedy ze dvou řečených zemí a ze země Aruba.

Vzhledem k tomu, že změny provedené k 1. lednu 1986 se týkají pouze posunu ve vnitřních ústavních vztazích v rámci Nizozemského království, a vzhledem k tomu, že Království jako takové zůstane subjektem podle mezinárodního práva, se kterým jsou uzavírány smlouvy, uvedené změny nebudou mít žádné důsledky v mezinárodním právu, pokud jde o smlouvy uzavřené Královstvím, které se již vztahují na Nizozemské Antily včetně Aruby. Tyto smlouvy zůstanou v platnosti pro Arubu i v jejím novém postavení jako země v rámci Království. Proto se budou tyto smlouvy od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily (bez Aruby) a Arubu.

V důsledku toho se smlouvy uvedené v příloze, kterých je Nizozemské království smluvní stranou a které se vztahují na Nizozemské Antily, budou od 1. ledna 1986, pokud jde o Nizozemské království, vztahovat na Nizozemské Antily a Arubu.

Seznam úmluv, na které odkazuje toto prohlášení

...

24 Evropská úmluva o vydávání

...

Prohlášení¹²⁾ obsažené ve verbální nótě stálého zástupce Nizozemí ze dne 14. října 1987, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 15. října 1987 - or. angl. - a dokončené verbální nótou stálého zástupce Nizozemí ze dne 12. prosince 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 15. prosince 1994 - or. angl.¹³⁾

Články 6 a 21

Vláda Nizozemského království nepovolí průvoz nizozemských občanů ani jejich vydání pro účely výkonu trestů či jiných opatření.

Nizozemští občané však mohou být vydáni pro účely

¹²⁾ Nahrazuje prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Nizozemí ze dne 13. února 1969, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 14. února 1969 - or. fr.

Text původních prohlášení:

„Článek 6

Nizozemská vláda nepovolí vydání svých vlastních občanů. Pokud jde o Nizozemí, „občany“ se pro účely této Úmluvy rozumějí osoby s nizozemským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do nizozemské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Nizozemí pro čin, pro který je vydání žádáno.

Článek 19

Nizozemská vláda nepovolí dočasné vydání podle článku 19 (2) s výjimkou osoby, která vykonává trest na jejím území, pokud to vyžadují zvláštní okolnosti.

Článek 21

Nizozemská vláda nepovolí průvoz svých vlastních občanů. Pokud jde o Nizozemí, „občany“ se pro účely této Úmluvy rozumějí osoby s nizozemským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do nizozemské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Nizozemí pro čin, pro který je vydání žádáno.

Nizozemská vláda si vyhrazuje právo nepovolit průvoz, leda za stejných podmínek, za jakých povoluje vydání.“

¹³⁾ Poznámka sekretariátu: Prohlášení ze dne 12. prosince 1994 zní:

„Pro větší jasnost se k prohlášení učiněnému dne 15. října 1987 dodává tato klauzule: (... žádáno), pokud u takových cizinců není očekáváno, že ztratí své právo pobytu v Království v důsledku uložení trestu nebo opatření pro jejich vyhoštění.“

trestního stíhání, pokud dožadující stát poskytne záruku, že vyžadovaná osoba může být vrácena do Nizozemí, aby tam vykonala svůj trest, pokud jí bude po vydání uložen trest odnětí svobody jiný než podmíněně odložený nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody.

Pokud jde o Nizozemí, „občany“ se pro účely této Úmluvy rozumějí osoby s nizozemským občanstvím, jakož i cizinci včlenění do nizozemské společnosti natolik, že mohou být trestně stíháni v Nizozemském království pro čin, pro který je vydání žádáno, pokud u takových cizinců není očekáváno, že ztratí své právo pobytu v Království v důsledku uložení trestu nebo opatření po jejich vyhoštění.

Toto prohlášení vstoupí v platnost dne 1. ledna 1988.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 4. října 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 8. října 1993 - or. angl.*

Článek 27

Dne 8. a 29. července 1993 si vlády Nizozemského království a Švédského království vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1993.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 3. listopadu 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 10. listopadu 1993 - or. angl.*

Článek 27

Dne 30. června a 29. září 1993 si vlády Nizozemského království a Lichtenštejnského knížectví vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. prosince 1993.

***Prohlášení** obsažená ve verbální notě stálé mise ze dne 9. prosince 1993, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 14. prosince 1993 - or. angl.*

Článek 27

Dne 20. a 28. října 1993 si vlády Nizozemského království a Švýcarska vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. ledna 1994.

Dne 20. září a 22. listopadu 1993 si vlády Nizozemského království a Lucemburského velkovévodství vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. února 1994.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 3. ledna 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 4. ledna 1994 - or. angl.*

Článek 27

Dne 30. července a 2. prosince 1993 si vlády Nizozemského království a Francie vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. března 1994.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 31. ledna 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 2. února 1994 - or. angl.*

Článek 27

Dne 8. června a 21. prosince 1993 si vlády Nizozemského království a Itálie vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 30. prosince 1993.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 8. března 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 11. března 1994 - or. angl.*

Článek 27

Dne 19. ledna a 3. února 1994 si vlády Nizozemského království a Turecka vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu.

Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. května 1994.

Dne 20. ledna a 4. února 1994 si vlády Nizozemského království a Dánska vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu.

Toto ujednání vstoupí v platnost dne 1. května 1994.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 18. května 1994, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 20. května 1994 - or. angl.*

Článek 27

Dne 26. ledna a 18. února 1994 si vlády Nizozemského království a Norska vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. května 1994.

Dne 3. srpna a 3. března 1994 si vlády Nizozemského království a Kypru vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. května 1994.

***Prohlášení** obsažené ve verbální notě stálé mise ze dne 8. listopadu 1996, která byla zaregistrována v generálním sekretariátě dne 8. listopadu 1994 - or. angl.*

Článek 27

Dne 20. července 1993 a 21. února 1994 si vlády Nizozemského království a České republiky vyměnily noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. června 1994.

Vláda Nizozemského království si vyměnila noty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou:

- Řecka dne 21. září 1993 a 16. června 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. září 1994.

- Slovenska dne 20. června 1993 a 30. června 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. září 1994.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Islandu dne 26. ledna 1994 a 22. července 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1994.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Rakouska dne 22. července 1994 a 28. července 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. ledna 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Španělska dne 11. listopadu 1993 a 24. listopadu 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. února 1995.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku dne 8. listopadu 1994 a 24. listopadu 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 4. března 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Izraele dne 28. února 1994 a 31. července 1995. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. listopadu 1995.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Portugalska dne 6. července 1995 a 29. srpna 1995. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. prosince 1995.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Chorvatska dne 16. října 1995 a 12. února 1996. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. května 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské

úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou Maďarska dne 28. března 1996 a 2. dubna 1996. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. července 1996.

Vláda Nizozemského království si vyměnila nóty zakládající ujednání podle článku 27, odstavce 4 Evropské úmluvy o vydávání z 13. prosince 1957 týkající se rozšíření platnosti Úmluvy na Nizozemské Antily a Arubu s vládou:

- Finska dne 5. února 1996 a 4. července 1994. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1996.

- Bulharska dne 29. března 1996 a 17. července 1996. Toto ujednání vstoupilo v platnost dne 1. října 1996.

NORSKO

Výhrady a prohlášení učiněné při podpisu dne 13. prosince 1957 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Vydání může být odmítnuto z humanitárních důvodů, je-li pravděpodobné, že předání by mělo následky výjimečné závažnosti pro vyžadovanou osobu, zejména z důvodu jejího věku, zdravotního stavu či jiných osobních okolností.

Článek 2¹⁴⁾

Podle ustanovení norského zákona č. 39 z 13. června 1975 o vydávání pachatelů trestných činů atd., § 3, je Norsko v postavení, kdy může povolit vydání, pouze pokud jde o trestný čin nebo o odpovídající trestný čin, za který je nebo by bylo možné podle norského práva uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.

Článek 3¹⁵⁾

Norsko si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 článku 3 za politický trestný čin.

Článek 4¹⁶⁾

Pokud trestný čin podle vojenského práva zahrnuje také trestný čin, pro který lze vydání jinak povolit, Norsko si vyhrazuje právo vymínit si, že vydaná osoba nebude potrestána podle vojenského práva dožadujícího státu.

Prohlášení

Článek 6

Pokud jde o Norsko, pojem „občan“ zahrnuje jak občany, tak osoby s trvalým pobytem v Norsku. Tento pojem zahr-

¹⁴⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Podle ustanovení norského zákona o vydávání ze dne 13. června 1908, § 2, je Norsko v postavení, kdy může povolit vydání, pouze pokud jde o trestné činy, za které je nebo by bylo možné podle norského trestního zákoníku uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.“

¹⁵⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Podle ustanovení norského zákona o vydávání, § 3, vydání pro usmrcení či pokus o usmrcení hlavy státu nebo člena její rodiny nemusí být povoleno, pokud byl tento trestný čin spáchán v souvislosti s jiným trestným činem politické povahy.“

¹⁶⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Pokud jde o trestné činy, které by podle norského práva byly považovány za trestné činy vojenské, vydání lze povolit podle ustanovení § 2 norského zákona o vydávání, pokud by trestný čin zbaven svých vojenských prvků zakládal extradiční trestný čin, a za podmínky, že vydaná osoba nebude potrestána přísněji, než je nejvyšší trest stanovený za odpovídající trestný čin v běžném trestním zákoníku.“

nuje také občany a osoby s trvalým pobytem v Dánsku, Finsku, na Islandu a ve Švédsku, pokud vydání žádají státy jiné, než jmenované.

Článek 12

Norské orgány si vyhrazují právo vyžadovat, aby dožadující strana předložila zjevné důkazy, že vyžadovaná osoba spáchala trestný čin, pro který se vydání žádá. Žádost může být odmítnuta, pokud tyto důkazy budou shledány nedostatečnými.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Norska ze dne 17. ledna 1977, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 19. ledna 1977 - or. angl.

Článek 28

Tato Úmluva se nebude vztahovat na vydání do Dánska, Finska nebo Švédska, neboť vydání mezi uvedenými státy je upraveno jednotným zákonodárstvím.

POLSKO

Prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 15. června 1993 - or. fr.

Článek 6

Polská republika prohlašuje v souladu s odstavcem 1 (a) článku 6, že za žádných okolností nevydává své vlastní občany.

Polská republika prohlašuje, že pro účely Úmluvy v souladu s odstavcem 1 (b) článku 6 bude s osobami, kterým byl v Polsku udělen azyl, zacházeno jako s polskými občany.

PORTUGALSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Portugalska ze dne 12. února 1990, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 13. února 1990 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Portugalsko nepovolí vydání osob, které mají být souzeny zvláštním soudem nebo které mají vykonat trest uložený takovým soudem.

Portugalsko nepovolí vydání osob, u nichž bylo prokázáno, že budou souzeny v řízení, které neposkytuje žádné právní záruky, že trestní řízení bude v souladu s podmínkami mezinárodně uznávanými za nezbytné pro ochranu lidských práv, nebo že budou vykonávat svůj trest v nelidských podmínkách.

Portugalsko nepovolí vydání osob, které jsou vyžadovány v souvislosti s trestným činem, za který lze uložit doživotní trest nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody.

Článek 2

Portugalsko povolí vydání pouze pro trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody na více než jeden rok.

Článek 11

Portugalsko nepovolí vydání pro trestné činy, za které lze podle práva dožadujícího státu uložit trest smrti.

Prohlášení

Článek 6

Pojem „občané“ ve smyslu této Úmluvy se bude vztaho-

vat na portugalské občany bez ohledu na to, jak své občanství získali.

Portugalsko nepovolí vydání, pokud jde o portugalské občany.

Článek 21

Portugalsko povolí průvoz přes své státní území, jen pokud jde o osoby za takových okolností, že by mohlo být povoleno jejich vydání.

RAKOUSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 21. května 1969 - or. angl., fr. a něm.

Výhrady

Článek 1

Rakousko nepovolí vydání, pokud má být vyžadovaná osoba předvedena před zvláštní soud nebo pokud by vydání vedlo k vykonání trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženého takovým soudem.

Článek 5

Rakousko bude dále povolovat vydání pro trestné činy, které jsou výlučně porušením předpisů o monopolech nebo o vývozu, dovozu, průvozu nebo přidělování zboží, pouze za podmínek uvedených v článku 5.

Článek 11

Rakousko odmítne vydání žádané k výkonu trestu smrti. Vydání pro trestný čin, za který lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti, bude povoleno, pouze pokud dožadující stát přijme podmínku, že trest smrti nebude uložen. Rakousko bude uplatňovat stejné zásady v případě trestů, které jsou neslučitelné s požadavky humanity a lidské důstojnosti.

Prohlášení

Článek 2

Rakousko povolí vydání též za podmínek uvedených v článku 2, odstavci 2.

Článek 6

Rakousko bude pro určení občanství za rozhodující považovat dobu vydání vyžadované osoby.

Článek 7

Rakousko povolí vydání osoby pro trestný čin, který je podle rakouského práva pod rakouskou jurisdikcí, pouze pokud bude taková osoba vydána pro jiný trestný čin a odsouzení této osoby soudními orgány dožadujícího státu pro všechny trestné činy je v zájmu zjištění pravdy nebo užitečné z důvodu určení trestu a jeho výkonu.

Článek 9

Rakousko povolí vydání, pokud vyžadovaná osoba byla zproštěna pouze z důvodu nedostatku rakouské jurisdikce nebo pokud pouze z tohoto důvodu nebylo proti této osobě zahájeno trestní řízení nebo bylo již zahájené trestní řízení zastaveno.

Článek 16

V případě žádosti o prozatímní vazbu Rakousko požaduje rovněž krátké prohlášení o skutečnostech, které jsou vyžadované osobě kladeny za vinu.

Článek 21

Rakousko v každém případě odmítne průvoz rakouských občanů.

Průvoz pro trestné činy, za které lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti nebo trest, který je neslučitelný s požadavky humanity a lidské důstojnosti, bude povolen za podmínek, jimiž se řídí vydávání pro takové trestné činy.¹⁷⁾

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 4. června 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 7. června 1991 - or. angl.

Článek 11

S odvoláním na váš oběžník č. JJ2356C Tr./24-4 z 16. února 1990 o prohlášeních a výhradách Portugalska¹⁸⁾ k Evropské úmluvě o vydávání a s odvoláním na prohlášení vlády Spolkové republiky Německo ze dne 4. února 1991 mám tu čest informovat Vás, že moje vláda sdílí německý výklad této záležitosti.

Článek 11 Evropské úmluvy o vydávání stanoví možnost odmítnout vydání v případech, kdy za trestný čin, pro který je vydání žádáno, lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti. Tato úmluva však neobsahuje obdobné ustanovení pro trest odnětí svobody na doživotí.

Používání Evropské úmluvy o vydávání, pokud jde o Portugalsko, bez výkladu navrženého německou vládou by vedlo k situaci, kdy vydávání pro trestný čin, za který lze uložit trest odnětí svobody na doživotí, by muselo být odmítnuto.

To je neslučitelné se zněním a s účelem Úmluvy. Výsledkem takového používání by bylo pravidelné odmítání vydání pro závažné trestné činy a povolování vydávání pro relativně méně závažné trestné činy. To by bylo v rozporu s účelem Úmluvy, zejména s dosažením spolupráce mezi smluvními stranami při mezinárodní akci proti zločinu.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Rakouska v Radě Evropy ze dne 7. ledna 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 11. ledna 1994 - or. fr.

Článek 6

Ohledně prohlášení a výhrad formulovaných Polskem, pokud jde o Evropskou úmluvu o vydávání, rakouská vláda sdílí výklad obsažený v prohlášení vlády Spolkové republiky Německo ze dne 11. října 1993.

Vláda Rakouska prohlašuje, že polské prohlášení k článku 6, odstavci 1 (b) Evropské úmluvy o vydávání Rakousko vykládá stejně, to jest, že osoby, kterým byl v Polsku udělen azyl, budou postaveny na stejnou úroveň jako polští občané pouze v případě žádosti o vydání pronásledujícím státem a že v tomto případě takové osoby nebudou vydány.

Prohlášení Polska týkající se článku 6, odstavce 1 (b) je slučitelné s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud vydání osob, kterým byl v Polsku udělen azyl, do třetího státu není

odmítáno pouze z toho důvodu, že se s těmito osobami nakládá, jako s polskými občany.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Rakouska ze dne 3. prosince 1997, který byl zaregistrován v sekretariátě dne 5. prosince 1997 - or. fr. a angl.

Článek 6

Vláda Rakouska prohlašuje, že Rumunská výhrada ohledně článku 6, odstavce 1 (a) a (b) a článku 21, odstavce 5 Úmluvy je Rakouskem vykládána tak, že osoby, kterým byl udělen azyl v Rumunsku, budou postaveny na stejnou úroveň s rumunskými občany pouze v případě žádosti o vydání či průvoz přes rumunské území pronásledujícím státem a že v tomto případě takové osoby nebudou vydány a ni provezeny přes Rumunsko.

Prohlášení Rumunska ohledně článku 6, odstavce 1 (a) a (b) a článku 21, odstavce 5 je slučitelné s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud vydání či průvoz osob, kterým byl v Rumunsku udělen azyl, přes rumunské území do třetího státu není odmítáno pouze z toho důvodu, že se s těmito osobami nakládá jako s rumunskými občany.

RUMUNSKO

Výhrada a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. září 1997 - or. fr. a rumunsky

Výhrada

Článek 2

Ohledně článku 2, odstavce 1: Rumunsko bude žádat a povolovat vydání:

- k trestnímu stíhání pouze pro takové činy, jejichž spáchání vede podle zákonů dožadující strany i dožádané strany k odnětí svobody převyšujícímu dva roky nebo k přísnějšímu trestu;

- k výkonu trestu, pouze pokud odnětí svobody převyšuje jeden rok nebo je přísnější.

Prohlášení

Článek 6

Ohledně článku 6, odstavce 1.a: Rumunsko nevydává svého občana a osoby, kterým byl v Rumunsku udělen azyl.

Ohledně článku 6, odstavce 1.b: pojem „občan“ ve smyslu této Úmluvy, označuje rumunské občany nebo osoby, kterým byl v Rumunsku udělen azyl.

Článek 21

Ohledně článku 21, odstavce 5: žádost o průvoz rumunského občana nebo osoby, které byl v Rumunsku udělen azyl, přes rumunské území bude odmítnuta.

RUSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 10. prosince 1999 - or. angl. a ruský

Výhrady

¹⁷⁾ Prohlášení bylo pozměněno dopisem stálého zástupce Rakouska ze dne 16. dubna 1985, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 17. dubna 1985 - or. angl.

Text původního prohlášení: „Rakousko odmítne průvoz též pro fiskální trestné činy ve smyslu článku 5 a pro trestné činy uvedené ve výhradě k článku 5. Průvoz pro trestné činy, za které lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti nebo trest, který je neslučitelný s požadavky humanity a lidské důstojnosti, bude povolen za podmínek, jimiž se řídí vydávání pro takové trestné činy.“

¹⁸⁾ Poznámka sekretariátu: dopis stálého zástupce Portugalska ze dne 12. února 1991

Článek 1

V souladu s článkem 1 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo odmítnout vydání:

a. pokud vydání je žádáno pro účely pohnání k odpovědnosti před ad hoc tribunálem nebo ve zkráceném řízení nebo pro účely výkonu trestu uloženého ad hoc tribunálem nebo ve zkráceném řízení, pokud jsou důvody pro předpoklad, že v průběhu těchto řízení osobě nebudou či nebyly poskytnuty minimální záruky stanovené v článku 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a v člancích 2, 3 a 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Pojmy „ad hoc tribunál“ a „zkrácené řízení“ nezahrnují žádný mezinárodní trestní soud s autoritou a jurisdikcí uznávanou Ruskou federací;

b. pokud jsou důvody pro předpoklad, že osoba, jejíž vydání je žádáno, byla či bude v dožadujícím státě v trestním řízení vystavena mučení nebo jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, nebo pokud této osobě nebyly či nebudou poskytnuty minimální záruky stanovené v článku 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a v člancích 2, 3 a 4 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod;

c. na základě zvážení humánnosti, jsou-li důvody pro předpoklad, že vydání osoby ji může vážně ovlivnit z důvodu jejího vysokého věku či zdravotního stavu.

Článek 2

V souladu s odstavci 3 a 4 článku 2 Úmluvy si Ruská federace vyhrazuje právo nevydávat osoby, jejichž vydání může ovlivnit suverenitu, bezpečnost, veřejný pořádek či jiné základní zájmy. Trestné činy, které nemohou vést k vydání, budou stanoveny federálním právem.

Prohlášení

Generální prokuratura bude orgánem určeným Ruskou federací k vyřizování případů vydání.

Proti rozhodnutí příslušných orgánů Ruské federace o vydání může být osobou, proti níž bylo rozhodnutí o vydání vyneseno, podáno odvolání k soudu v souladu se zákonodárstvím Ruské federace

Článek 1

Ruská federace sdílí názor vlády Spolkové republiky Německo v jejím prohlášení z 4. února 1991 a vlády Rakouské republiky - v jejím prohlášení z 4. června 1991 a vlády Švýcarské konfederace - v jejím prohlášení z 21. srpna 1991 ohledně portugalské výhrady z 12. února 1990 k článku 1 Úmluvy.

Portugalská výhrada k článku 1 Úmluvy je slučitelná s cílem a účelem Úmluvy, ledaže odmítnutí vydat osobu, která spáchala trestný čin, za který lze uložit doživotní trest odnětí svobody, nebo které soud nařídil vazbu jako preventivní trest, je absolutní. To umožňuje interpretovat výše uvedenou výhradu způsobem, že vydání nebude povoleno, ledaže právo dožadujícího státu poskytuje možnost přezkoumat případ osoby, které byl uložen doživotní trest odnětí svobody, která vykonala část trestu nebo byla po určitou dobu držena ve vazbě, s možností podmínečně ji propustit.

Článek 3

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že ustanovení článku 3 Úmluvy by se měla používat tak, aby byla zajiště-

na nevyhnutelná odpovědnost za trestné činy, na které se Úmluva vztahuje.

Ruská federace vychází ze skutečnosti, že zákonodárství Ruské federace neupravuje pojem „politických trestných činů“. Ve všech případech při rozhodování o vydání Ruská federace nebude za „politické trestné činy“ nebo za „trestné činy spojené s politickými trestnými činy“, spolu s trestnými činy uvedenými v článku 1 Dodatkového protokolu z roku 1975 k Evropské úmluvě o vydávání z roku 1957, považovat zejména následující činy:

a. zločiny proti lidskosti uvedené v člancích II a III Mezinárodní úmluvy o potlačování a trestání zločinu apartheidu (1973) a v člancích 1 a 4 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému a ponižujícímu zacházení nebo trestání (1984);

b. zločiny uvedené v článku 85 Dodatkového protokolu I k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (1977), a podle článků 1 a 4 Dodatkového protokolu II k Ženevským úmluvám z 12. srpna 1949, který se týká ochrany obětí ozbrojených konfliktů nemajících mezinárodní charakter (1977);

c. trestné činy uvedené v Úmluvě o potlačení protiprávního zmocnění se letadel (1970), Úmluvě o potlačování protiprávních činů ohrožujících bezpečnost civilního letectví (1971) a Protokolu o potlačování protiprávních násilných činů na letištích, která slouží mezinárodnímu civilnímu letectví (1988), který doplňuje výše zmíněnou Úmluvu z roku 1971;

d. trestné činy uvedené v Úmluvě o předcházení a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických pracovníků (1973);

e. trestné činy uvedené v Mezinárodní úmluvě proti braní rukojmí (1979);

f. trestné činy uvedené v Úmluvě o fyzické ochraně jaderných materiálů (1980);

g. trestné činy uvedené v Úmluvě OSN proti nezákonnému obchodu s narkotiky a psychotropními látkami (1988);

h. jiné obdobné trestné činy uvedené v mnohostranných mezinárodních úmluvách, jichž je Ruská federace smluvní stranou.

Článek 6

Pokud jde o písmeno a odstavce 1 článku 6 Úmluvy, Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 61 (část I) Ústavy Ruské federace občan Ruské federace nemůže být vydán do jiného státu.

Článek 16

Ruská federace nebude odpovědná za náhradu škody na majetku a/nebo újmy morální způsobené dočasným zatčením osoby v Ruské federaci v souladu s článkem 16 Úmluvy.

Článek 18

V souladu s odstavci 4 a 5 článku 18 Ruská federace nebude odpovědná za náhradu škody na majetku a/nebo újmy morální způsobené odkladem či zrušením předání osoby, která má být vydána.

Článek 21

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 21

Úmluvy průvoz vydávané osoby územím Ruské federace je povolován po posouzení podmínek pro vydání.

Článek 23

Ruská federace prohlašuje, že v souladu s článkem 23 Úmluvy při předkládání dokumentů Ruské federaci vztahujících se k vydání bude vyžadován jejich úřední překlad do ruského jazyka.

ŘECKO

Výhrady a prohlášení učiněné při uložení ratifikační listiny dne 29. května 1961 - or. fr.

Výhrady

Článek 7

Odstavec 1 článku 7 bude používán za podmínek ustanovení článku 438 (b) řeckého trestního řádu.

Článek 11

Článek 437 (1) řeckého trestního řádu bude i nadále používán místo článku 11 Úmluvy. Podle tohoto ustanovení je vydání cizího občana pro trestný čin, za který lze podle práva dožadující strany uložit trest smrti, povoleno, pouze pokud řecké trestní právo stanoví za trestný čin, o který jde, stejný trest.

Článek 18

Poslední věta článku 18 (4) Úmluvy se přijímá s dodatkem následujícího ustanovení z článku 454 řeckého trestního řádu: „za podmínky, že nová žádost je založena na stejných skutečnostech“.

Článek 19

Tento článek je přijat za podmínek ustanovení článku 441 řeckého trestního řádu.

Prohlášení

Článek 6

Ustanovení článku 6 budou používána za podmínky použití článku 438 (a) řeckého trestního řádu, který zakazuje vydávání občanů dožádané strany.

Článek 438 řeckého trestního řádu bude také aplikován ve vztahu k odstavci 1 (c). Podle tohoto článku se doba spáchání trestného činu za žádných okolností nebude brát v úvahu při stanovení státní příslušnosti dožádané osoby.

SLOVENSKO

Prohlášení obsažené ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 13. února 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. února 1992, potvrzené v ratifikační listině uložené dne 15. dubna 1992 a ve verbální nótě stálé mise České a Slovenské Federativní Republiky ze dne 15. dubna 1992, která byla předána generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny, a potvrzené v dopise ministra zahraničních věcí Slovenské republiky ze dne 6. dubna 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 28. dubna 1993 - or. angl.

Článek 21

Podle článku 21.5 bude průvoz osob ve smyslu článku 21 povolen pouze za podmínek, které se vztahují na případy vydání.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Slovenské republiky ze dne 3. května 2000, který byl zaregistrován

v generálním sekretariátě dne 4. května 2000 - or. angl.

Článek 23

Slovenská republika vyzývá ostatní smluvní strany, aby předkládaly své žádosti a podpůrné dokumenty, které nejsou vyhotoveny ve slovenštině či některém z úředních jazyků rady Evropy, s překladem do jednoho z těchto jazyků.

SRBSKO A ČERNÁ HORA

Prohlášení obsažená v listině o přistoupení uložené dne 30. září 2002 - or. angl.

Články 6 a 21

Svazová republika Jugoslávie bude v souladu s článkem 6, odstavcem 1.a Úmluvy odmítat vydání a v souladu s článkem 21, odstavcem 2 Úmluvy průvoz svých občanů.

Článek 21

V souladu s článkem 21, odstavcem 5 Úmluvy Svazová republika Jugoslávie povolí průvoz osoby výhradně za stejných podmínek, jako platí pro vydání.

ŠPANĚLSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 7. května 1982 - or. šp.

Výhrady

Článek 1

Žádaná osoba nesmí být předvedena k řízení před zvláštním soudem na území dožadujícího státu. Vydání nebude povoleno ani pro tento účel, ani pro vykonání trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody uloženým soudy tohoto druhu.

Článek 10

Španělsko nebude povolovat vydání, pokud povinnost trestního stíhání zanikla z jakéhokoliv důvodu, který je stanoven v zákonodárství dožadující strany nebo dožádané strany.

Prohlášení

Článek 2

Španělsko bude používat zásadu reciprocity, pokud jde o trestné činy vyloučené z použití této Úmluvy podle jejího článku 2.

Článek 3

Pro účely vydávání nebudou teroristické činy, kromě trestných činů uvedených v článku 3 (3) Úmluvy, považovány za politické trestné činy.

Článek 6

Pro účely této Úmluvy bude Španělsko za občany považovat osoby oprávněné k tomuto označení podle ustanovení hlavy I knihy I španělského občanského zákoníku.

Článek 9

Konečný rozsudek bude považován za vyneseny nad osobou, pokud předmětné soudní rozhodnutí již nepodléhá žádnému řádnému odvolání, buď protože všechny opravné prostředky již byly vyčerpány, nebo protože rozhodnutí bylo přijato, nebo vzhledem k jeho konkrétní povaze.

Článek 11

Pokud za trestný čin, pro který se vydání žádá, lze podle

práva dožadující strany uložit trest smrti, Španělsko odmítne vydání, ledaže dožadující strana poskytne takové záruky, které dožádaná strana považuje za dostatečné, že trest smrti nebude uložen, nebo bude-li uložen, nebude vykonán.

Článek 21

Španělsko bude povolovat průvoz pouze za podmínek, které jsou touto Úmluvou stanoveny pro vydávání.

Článek 23

Španělsko bude požadovat, aby dožadující strana dodala překlad žádosti o vydání a přiložených dokumentů do španělštiny, francouzštiny nebo angličtiny.

Prohlášení předané velvyslancem Španělska v Bulharsku generálnímu tajemníkovi Rady Evropy při podpisu Protokolu k Evropské úmluvě o potlačování terorismu dne 9. října 2003 - or. šp.

V souladu se závěry Rady Evropské unie ze dne 2. října 2003 o aplikaci evropského zatýkacího rozkazu a jeho vztahu k právním instrumentům Rady Evropy, jak byly výslovně uznány členskými státy Evropské unie, Španělsko prohlašuje, že právní instrumenty Rady Evropy umožňují členským státům Evropské unie, aby mezi sebou aplikovaly dříve existující dohody nebo uzavíraly nové dohody, aby usnadnily či ještě dále zjednodušily své postupy pro předávání jednotlivců.

V souladu s výše uvedenými závěry Španělsko prohlašuje, že instrumenty přijaté v rámci Evropské unie ve věcech, které ovlivňují Evropskou úmluvu o potlačování terorismu a Protokol k ní, zakládají řadu dohod či jednotného práva, které budou mít mezi členskými státy Evropské unie přednost.

V souladu s výše uvedenými závěry Španělsko prohlašuje, že řada instrumentů Evropské unie bude mít přednost i nadále poté, co předmětný Protokol vstoupí v platnost.

V souladu s výše uvedenými závěry vychází Španělsko z toho, že řečené instrumenty přijaté v rámci Evropské unie, které mají mezi členskými státy Evropské unie přednost, mezi jinými:

Dohoda ze dne 26. května 1989 mezi členskými státy Evropských společenství o zjednodušení a modernizaci způsobů předávání žádostí o vydání,

Úmluva ze dne 10. března 1995 vypracovaná na základě článku K.3 Smlouvy o Evropské unii o zjednodušeném vydávacím řízení mezi členskými státy Evropské unie (C 78-30/03/95 Ú. v. a C 375-12/12/96 Ú. v.),

Úmluva ze dne 27. září 1996 vypracovaná na základě článku K3 Smlouvy o Evropské unii týkající se vydávání mezi členskými státy Evropské unie (C313-23/10/96 Ú. v. a C191-23/07/97 Ú. v.),

společný postoj Rady ze dne 27. prosince 2001 o aplikaci konkrétních prostředků v boji proti terorismu (L 344□28/12/2001 Ú. v.) a jeho změny,

společný postoj Rady ze dne 27. prosince 2001 o boji

proti terorismu (L 344-28/12/2001 Ú. v.),

nařízení rady (ES) č. 2580/2001 ze dne 27. prosince 2001 o konkrétních omezujících opatřeních zaměřených proti určitým fyzickým a právníkům osobám za účelem boje proti terorismu (L 344□28/12/2001 Ú. v.) a jeho změny,

směrnice 2001/97/ES Evropského parlamentu a Rady ze dne 4. prosince 2001 měnící směrnici 91/308/EHS o předcházení používání finančního systému pro účely prání špinavých peněz (L 344-28/12/2001 Ú. v.),

rozhodnutí Rady 2001/927/ES ze dne 27. prosince 2001 zakládající seznam uvedený v čl. 2 odst. 3 nařízení Rady (ES) č. 2580/2001 o konkrétních omezujících opatřeních zaměřených proti určitým fyzickým a právníkům osobám za účelem boje proti terorismu (L 344□28/12/2001 Ú. v.), rozhodnutí Rady 2002/344/ES (L116□03/05/2002) a jeho změny,

rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (L190□18/07/2002 Ú. v.),

rámcové rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (L190□18/07/2002 Ú. v.),

stejně jako ty, které budou přijaty v budoucnosti ve věcech ovlivňujících Evropskou úmluvu o potlačování terorismu,

nebudou ovlivněny vstupem předmětného Protokolu v platnost.

ŠVÉDSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 22. ledna 1959 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Švédsko si vyhrazuje právo při povolování vydání si vymínit, že vydaná osoba nesmí být předvolána před soud, který je pouze dočasně či za výjimečných okolností oprávněn zabývat se takovými trestnými činy, jakož i právo odmítnout vydání k výkonu trestu uloženého takovým zvláštním soudem.

Švédsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání ve zvláštních případech, pokud je takové opatření zjevně neslučitelné s jeho humanitárními závazky vzhledem k věku, zdravotnímu stavu nebo jiným okolnostem ovlivňujícím předmětnou osobu, s přihlédnutím též k povaze trestného činu a zájmům dožadujícího státu.

Článek 2¹⁹⁾

Vydání osoby, nad níž ještě nebyl vyneseno konečné rozhodnutí pro trestný čin, pro který se vydání žádá, bude povoleno, pouze pokud tento trestný čin odpovídá trestnému činu, za který lze podle švédského práva uložit trest odnětí svobody delší než jeden rok.

Článek 3

¹⁹⁾ Výhrada byla pozměněna dopisem Ministerstva zahraničních věcí ze dne 14. dubna 1967, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. dubna 1967 - or. angl. - a odvolána dopisem ministra zahraničních věcí Švédska ze dne 24. září 2001, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 28. září 2001 - or. angl.

Text původní výhrady: „Vydání osoby, nad níž ještě nebyl vyneseno konečné rozhodnutí pro trestný čin, pro který se vydání žádá, bude povoleno, pouze pokud tento trestný čin odpovídá trestnému činu, za který lze podle švédského práva uložit trest nucených těžkých prací.“

Švédsko si vyhrazuje právo považovat ve světle individuálních okolností trestný čin uvedený v odstavci 3 tohoto článku za politický trestný čin.

Článek 4

V případech, kdy trestný čin podle vojenského práva zahrnuje také trestný čin, pro který bylo povoleno vydání si, Švédsko vyhrazuje právo vymínit si, že vydaná osoba nesmí být potrestána za použití ustanovení týkajících se trestných činů spáchaných příslušníky ozbrojených sil.

Článek 12

I když jsou všeobecně přijímány tresty vynesené nebo zatýkácí rozkazy vydané soudem nebo soudcem ve státě, který je smluvní stranou této Úmluvy, Švédsko si vyhrazuje právo odmítnout požadované vydání, pokud z prozkoumání předmětného případu vyplývá, že tento trest nebo rozkaz je zjevně neodůvodněný.

Článek 18

Pokud osoba, jejíž vydání bylo povoleno, nebyla převzata zastupujícím státem v určeném datu, vyhrazuje si Švédsko právo okamžitě zrušit příkaz k omezení osobní svobody, který byl nad ní vynesen.

Prohlášení

Článek 6

Ve smyslu této Úmluvy bude pojem „občan“ označovat, kromě švédských občanů, také cizince s trvalým pobytem ve Švédsku, občany Dánska, Finska, Islandu a Norska, jakož i cizince s trvalým pobytem v těchto státech.

Článek 21

Požadovaný průvoz bude povolen jen za stejných podmínek, za jakých je povolováno vydávání, s přihlédnutím k individuálním okolnostem.

Článek 28

V souladu s článkem 28, odstavcem 3 Evropské úmluvy o vydávání bude Švédsko od 1. ledna 2004 používat rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/JVV o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy Evropské unie v rozsahu, v jakém bude rámcové rozhodnutí použitelné ve vztazích mezi Švédskem a jiným členským státem.

ŠVÝCARSKO

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Výhrady

Článek 1

Švýcarská federální rada prohlašuje, že vydání Švýcarskem je ve všech případech podmíněno tím, že žádaná osoba nebude postavena před výjimečný soud (tribunal d'exception). Vyhrazuje si proto právo odmítnout vydání:

a. je-li možné, že žádaná osoba, pokud bude vydána, bude postavena před výjimečný soud (tribunal d'exception) a pokud dožadující stát neposkytne záruky, které budou považovány za dostatečné, že rozsudek bude vynesen soudem, který je podle pravidel soudní správy obecně oprávněn k vynášení rozsudků ve věcech trestních;

b. pokud je vydání žádáno za účelem vykonání trestu uloženého výjimečným soudem (tribunal d'exception).

Článek 2²⁰⁾

S přihlédnutím k požadavkům švýcarského zákona o vydávání vyhrazuje si Švýcarsko právo odmítnout vydání, pokud trestný čin, který je vyžadován osobě kladen za vinu, nenaplnuje znaky skutkové podstaty některého z trestných činů uvedených v seznamu uloženém v sekretariátu Rady Evropy jako příloha k tomuto prohlášení.

Článek 3

Bez ohledu na článek 3, odstavce 3 Úmluvy si Švýcarsko vyhrazuje právo odmítnout vydání na základě článku 3, odstavce 1, pokud je žádáno pro zabití nebo pokus o zabití hlavy státu nebo člena její rodiny.

Článek 7

Švýcarská federální rada prohlašuje, že podle platného švýcarského zákonodárství může být vydání povoleno pro trestný čin spáchaný na švýcarském území nebo na místě, které se za takové území považuje, pouze za použití článku 2, odstavce 2, to jest, pokud žádaná osoba je v nějakém případě vydávána do dožadujícího státu v souvislosti s jinými trestnými činy, které nepodléhají švýcarské jurisdikci, a je považováno za žádoucí, zejména v zájmu jejího opětovného sociálního zařazení, aby všechny trestné činy, z nichž je obviněna, byly projednány v téměř řízení.

Článek 9

Švýcarsko si vyhrazuje právo odmítnout vydání při odchýlení se od článku 9, pokud byla ve třetím státě, na jehož území byl trestný čin spáchan, vydána rozhodnutí odůvodňující odmítnutí vydání podle tohoto článku.

Švýcarsko si vyhrazuje právo povolit vydání bez ohledu na první větu článku 9, pokud povolilo vydání pro jiné trestné činy a dožadující stát prokázal, že nové skutečnosti nebo důkazy, s nimiž se seznámil, opravňují přehodnocení rozhodnutí odůvodňující odmítnutí vydání v souladu s tímto článkem, nebo pokud žádaná osoba nevykonala celý nebo část trestu uloženého jí tímto rozhodnutím.

Článek 11

Švýcarsko si vyhrazuje právo používat článek 11 mutatis mutandis také v případech, kde právo dožadujícího státu stanoví, že žádaná osoba může být, pokud jde o trestný čin, pro který se vydání žádá, odsouzena k tělesnému trestu nebo podrobena takovému nakládání proti své vůli.

Článek 16

Švýcarsko žádá, aby jakékoli žádosti, které mu budou adresovány v souladu s článkem 16, odstavcem 2, obsahovaly stručný popis trestného činu, který je žádané osobě kladen za vinu, včetně základních údajů, podle kterých lze posoudit povahu trestného činu, pokud jde o extradiční právo.

Článek 21

Švýcarsko si vyhrazuje právo nepovolit průvoz v případech, kde trestný čin, který je žádané osobě kladen za vinu, podléhá ustanovení článku 5 Úmluvy nebo zakládá poruše-

²⁰⁾ Výhrada byla odvolána dopisem stálého zástupce Švýcarska ze dne 25. ledna 1983, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 26. ledna 1983 - or. fr.

ní předpisů o obchodu se zbožím, omezení trhu.

Prohlášení

Článek 14

Švýcarská federální rada prohlašuje, že švýcarské orgány považují propuštění za konečné ve smyslu článku 14, pokud umožňuje vydané osobě pohybovat se volně bez porušení pravidel chování a jiných podmínek stanovených příslušným orgánem. Pro švýcarské orgány je vydaná osoba ve všech případech považována za způsobilou opustit území státu ve smyslu tohoto článku, pokud jí v tom ve skutečnosti nebrání nemoc nebo jiné skutečné omezení svobody pohybu.

Článek 23

Švýcarsko žádá, aby žádosti v souvislosti s vydáváním adresované jeho orgánům a dokumenty k nim přiložené byly opatřeny překladem do francouzštiny, němčiny nebo italské, pokud nejsou v jednom z těchto jazyků sepsány.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Švýcarska ze dne 25. ledna 1983, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 26. ledna 1983 - or. fr.

Článek 2²¹⁾

Výhrada k článku 2, odstavci 2 zní takto:

Federální rada prohlašuje, že pokud vydání je nebo bylo povoleno, pokud jde o trestný čin, který je extradičním trestným činem podle švýcarského práva, Švýcarsko může rozšířit jeho účinky na jakýkoli další trestný čin, za který lze uložit trest podle obecného švýcarského práva.

Článek 6²²⁾

Výhrada k článku 6 zní takto:

Federální rada prohlašuje, že švýcarské právo povoluje vydávání švýcarských občanů jen za podmínek uvedených v článku 7 federálního zákona z 20. března 1981 o mezinárodní vzájemné pomoci ve věcech trestních. Za předpokladu, že zákonné požadavky jsou splněny, trestné činy spáchané mimo Švýcarsko, za které lze podle švýcarského práva uložit trest jako za zločiny (crimes) nebo přečiny (délits), mohou být stíhány a souzeny švýcarskými orgány v následujících případech: - pokud byly spáchány proti švýcarským občanům (článek 5 švýcarského trestního zákoníku z 21. prosince 1937); - pokud jsou podle švýcarského práva extradiční a byly spáchány švýcarskými občany (článek 6 švýcarského trestního zákoníku); - pokud byly spáchány na palubě švýcarského plavidla nebo švýcarského letadla (§ 4 federálního zákona z 23. září 1953 o plavbě pod švýcarskou vlajkou; § 97 federálního zákona z 21. prosince 1948 o letecké dopravě); - pokud tak stanoví zvláštní zákonné ustanovení, pokud jde o jisté trestné činy

(články 202 a 240 švýcarského trestního zákoníku; článek 19 federálního zákona z 3. října 1951 o narkotikách; článek 101 federálního zákona z 19. prosince 1958 o silniční dopravě; článek 16 federálního zákona z 14. března 1958 o odpovědnosti Konfederace, členů jejích orgánů a jejích státních úředníků; článek 12 federálního zákona z 26. září 1958 o zárukách za exportní rizika).

V souladu se zákonem z 20. března 1981 o mezinárodní vzájemné pomoci ve věcech trestních mohou být ostatní trestné činy spáchané v cizině švýcarským občanem stíhány ve Švýcarsku na žádost státu, v němž byly spáchany, v případech, kdy je předmětná osoba ve Švýcarsku a odpovídá tam za závažnější trestné činy a pokud v případě, že bude osvobozena nebo potrestána ve Švýcarsku, nebude moci být znovu stíhána pro stejný čin v dožadujícím státě.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 21. srpna 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 22. srpna 1992 - or. fr.

Článek 1

S odvoláním na výhradu učiněnou Portugalskem ohledně článku 1 (c) Evropské úmluvy o vydávání, mám tu čest informovat Vás, že moje vláda podporuje prohlášení zasláné Vám k této otázce vládou německou dne 4. února 1991 a prohlášení zasláné Vám vládou rakouskou dne 4. června 1991 na podporu německého stanoviska.

Ve skutečnosti je předmětná výhrada slučitelná s cílem a účelem Úmluvy, pouze pokud není odmítnutí povolit vydání pro trestné činy, za které lze uložit doživotní trest vězení nebo ochranné opatření spočívající v omezení osobní svobody, absolutní. Také moje vláda chápe tuto výhradu tak, že vydání bude odmítnuto, pouze pokud podle práva dožadujícího státu není žádná možnost, aby osoba odsouzená k doživotnímu trestu odnětí svobody po vykonání určité části trestu nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody dosáhla soudního přezkoumání svého případu za účelem podmíněného propuštění z výkonu trestu.

TURECKO

Výhrada obsažená v dopise Ministerstva zahraničních věcí ze dne 30. listopadu 1957, který byl předán generálnímu tajemníkovi při podpisu dne 13. prosince 1957 - or. fr.

Článek 11

Ujištění uvedené v článku 11 bude omezeno na následující řízení:

V případě vydání osoby odsouzené k trestu smrti nebo obviněné z trestného činu, za který lze uložit trest smrti, do Turecka bude jakákoliv dožádaná strana, jejíž právo nepři-

²¹⁾ Nahrazuje výhradu obsaženou v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Text původní výhrady: „Švýcarská federální rada prohlašuje, že bez ohledu na výhradu učiněnou k článku 2, odstavci 1, Švýcarsko může, pokud je nebo bylo vydání povoleno pro zločin (crime) nebo přečin (délit), který je extradiční podle švýcarského práva, rozšířit jeho účinky na jakýkoli další trestný čin, za který lze uložit trest podle švýcarského práva.“

²²⁾ Nahrazuje výhradu obsaženou v ratifikační listině uložené dne 20. prosince 1966 - or. fr.

Text původní výhrady: „Švýcarská federální rada prohlašuje, že švýcarské právo nedovoluje vydávání švýcarských občanů. Za předpokladu, že zákonné požadavky jsou splněny, švýcarské orgány mohou vést řízení a ukládat tresty, pokud jde o trestné činy spáchané mimo spáchané mimo Švýcarsko, za které lze uložit trest jako za zločiny (crimes) nebo přečiny (délits): - pokud byly spáchány proti švýcarským občanům (článek 5 švýcarského trestního zákoníku); - pokud jsou podle švýcarského práva extradiční a byly spáchány švýcarskými občany (článek 6 švýcarského trestního zákoníku; § 16 federálního zákona z 14. března 1958 o odpovědnosti Konfederace, členů jejích orgánů a jejích úředníků); - pokud byly spáchány na palubě švýcarského plavidla nebo švýcarského letadla (§ 4 federálního zákona z 23. září 1953 o plavbě pod švýcarskou vlajkou; § 97 federálního zákona z 21. prosince 1948 o letecké dopravě).“

pouští trest smrti, moci předložit žádost o zmírnění trestu smrti na doživotní trest odnětí svobody. Taková žádost bude předána tureckou vládou Velkému národnímu shromáždění, které je konečnou instancí pro potvrzení trestu smrti, pokud se Shromáždění v této záležitosti dosud nerozhodlo.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce Turecka ze dne 15. června 1994, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. června 1994 - or. fr.

Pokud jde o výhrady a prohlášení formulované Polskem při ratifikaci Evropské úmluvy o vydávání, turecká vláda sdílí interpretaci učiněnou Spolkovou republikou Německo a Rakouskem zaregistrovanou dne 13. října 1993, respektive 11. ledna 1994.

Turecká vláda je toho názoru, že polské prohlášení týkající se článku 6, odstavce 1.b, které srovnává osoby, jimž byl v Polsku poskytnut azyl, s polskými občany, je slučitelné s cílem a účelem této Úmluvy, pouze pokud se netýká případů vydání uvedených osob do třetího státu, který není státem, vůči němuž byl azyl udělen.

UKRAJINA

Výhrady a prohlášení obsažené v ratifikační listině uložené dne 11. března 1998 - or. angl. a ukrajinsky

Výhrady

Článek 1

Ukrajina si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud osoba, jejíž vydání se žádá, nemůže být vzhledem ke svému zdravotnímu stavu vydána bez újmy na jejím zdraví.

Článek 2

Ukrajina povolí vydání jen pro trestné činy, za které lze uložit trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně jeden rok nebo tresty přísnější.

Prohlášení

Článek 4

Pokud jde o obecné trestné činy, které jsou zároveň vojenskými trestnými činy, vydání může být povoleno za předpokladu, že osoba, jejíž vydání se žádá, nebude podrobena trestnímu stíhání podle stanného práva.

Článek 6

Ukrajina nebude vydávat občany Ukrajiny do jiného státu. Pro účely této Úmluvy se za občana Ukrajiny považuje každá osoba, která je občanem Ukrajiny v souladu se zákony Ukrajiny v době, kdy se přijímá rozhodnutí o vydání.

Článek 21

Ukrajina umožní přes své území průvoz osob, které jsou vydávány, za stejných podmínek, jako jsou ty, za nichž se povoluje vydání.

Článek 23

Žádosti o vydání a k nim přiložené dokumenty je nutno zaslat na Ukrajinu s překladem do ukrajinštiny nebo do jednoho z úředních jazyků Rady Evropy, pokud nebyly v těchto jazycích sepsány.

Prohlášení obsažené v dopise stálého zástupce ze dne 31. ledna 2000, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 1. února 2000 - or. fr.

Článek 12

Ministerstvo spravedlnosti Ukrajiny (v případě žádostí soudů) a Generální prokuratura Ukrajiny (v případě žádostí orgánů činných v přípravném řízení) budou orgány, o nichž se zmiňuje článek 12, odstavec 1 Úmluvy ve znění Druhého dodatkového protokolu.

VELKÁ BRITÁNIE

Výhrady a prohlášení obsažené v dopise ze dne 13. února 1990, který byl předán generálnímu tajemníkovi při uložení ratifikační listiny dne 13. února 1990 - or. angl.

Výhrady

Článek 1

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout povolit vydání, které je žádáno na základě nebo za účelem vykonání rozsudku o vině nebo o trestu vyneseného proti předmětné osobě v její nepřítomnosti při řízení, v němž byl rozsudek o vině či o trestu vynesen.

Článek 2

Spojené království může rozhodnout, že povolí vydání ve vztahu ke všem trestným činům, za které podle práva dožadujícího státu i práva Spojeného království lze uložit trest odnětí svobody v délce 12 měsíců nebo trest vyšší, bez ohledu na to, zda takový trest byl skutečně uložen.

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud se zdá ve vztahu k trestnému činu nebo ke každému z trestných činů, pro které se návrat osoby žádá, že vzhledem k jeho podružné povaze nebo proto, že obvinění nebylo učiněno v dobré víře v zájmu spravedlnosti, by její návrat byl podle všeho nespravedlivý nebo tvrdý.

Článek 3

Spojené království si vyhrazuje právo používat ustanovení článku 3, odstavce 3 jen vůči státům, které jsou smluvní stranou Evropské úmluvy o potlačování terorismu.

Článek 8

Spojené království může odmítnout vydat osobu, pokud orgány některé části Spojeného království, Normanských ostrovů nebo ostrova Man zahájily nebo se chystají zahájit trestní nebo jiné řízení proti této osobě, bez ohledu na to, zda se toto řízení týká trestného činu nebo činů, pro které se vydání žádá.

Článek 9

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout povolit vydání osoby obviněné z trestného činu, pokud je zřejmé, že tato osoba, pokud by byla obviněna z tohoto trestného činu ve Spojeném království, by měla nárok být osvobozena podle některého z pravidel týkajících se předchozích osvobozujících či odsuzujících rozsudků.

Článek 10

Spojené království si vyhrazuje právo odmítnout vydání, pokud je ve vztahu k trestnému činu nebo činům, pro které se návrat osoby žádá, zřejmé, že z důvodu plynutí času od doby, buď kdy je měla údajně spáchat, anebo kdy se měla nezákonně dostat na svobodu, by bylo s přihlédnutím ke všem okolnostem nespravedlivé nebo tvrdé ji navrátit.

Výhrada vztahující se k článku 12 zní takto:

1. K žádosti a přikládaným dokumentům bude Spojené království navíc požadovat prohlášení, zda rozsudek, kvůli němuž se vydání žádá, byl vynesen v přítomnosti osoby, jejíž návrat se žádá.

2. K žádosti musí být přiložen originál rozsudku o vině a trestu nebo rozhodnutí o ochranném opatření spočívajícím v omezení osobní svobody nebo zatýkacího rozkazu nebo jiného příkazu se stejným účinkem.

3. Prohlášení o trestných činech, pro které se vydání žádá, musí obsahovat popis jednání, které údajně zakládá trestný čin nebo činy, pro které se vydání žádá.

4. Pro účely řízení ve Spojeném království budou cizí dokumenty považovány za řádně ověřené

a. pokud jsou zřejmě podepsány soudcem, smírčím soudcem nebo státním úředníkem v místě svého vydání,

b. pokud jsou zřejmě ověřeny úředním razítkem ministra spravedlnosti nebo některého jiného vládního ministra tohoto státu.

Článek 14

Spojené království si vyhrazuje právo v jakémkoli případě odmítnout souhlasit s tím, aby proti osobě, která byla vydána, bylo vedeno řízení, byla odsouzena nebo omezena na osobní svobodě za účelem vykonání rozsudku nebo ochranného opatření spočívajícího v omezení osobní svobody pro nějaký jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním, než je ten, pro který byla vydána, nebo s tím, aby byla z jakéhokoliv jiného důvodu omezena na své osobní svobodě.

Spojené království nemůže přijmout používání článku 21.

Prohlášení

Spojené království bude při uplatňování této Úmluvy brát v úvahu své závazky v oblasti lidských práv podle Evropské úmluvy o lidských právech.

Článek 23

Předkládané dokumenty musí být v angličtině nebo k nim musí být přiložen překlad do angličtiny.

Článek 27

Tato Úmluva se bude vztahovat na Spojené království Velké Británie a Severního Irsku, na Normanské ostrovy a na ostrov Man. Spojené království si vyhrazuje právo oznámit generálnímu tajemníkovi platnost Úmluvy pro jiné území, za jehož mezinárodní vztahy je Spojené království odpovědné.

Článek 28

Úmluva nahrazuje ustanovení dvoustranných smluv mezi Spojeným královstvím a ostatními smluvními stranami jen do té míry, že se Úmluva vztahuje podle článku 27 na Spojené království, smluvní strany a jiná území, za jejichž mezinárodní vztahy jsou Spojené království nebo smluvní strany odpovědné.

Úmluva nebude platit mezi Spojeným královstvím a jinou smluvní stranou, pokud zákony účinné ve Spojeném království a v této smluvní straně stanoví, že se na jejich územích vykonávají soudní příkazy vydané na území druhé strany.

²³⁾ Odstavec 2 výhrady byl odvolán dopisem stálého zástupce ze dne 18. června 1991, který byl zaregistrován v generálním sekretariátě dne 21. června 1991 - or. angl.